

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 319

Anul 50

Ediția în limba română

Legislație

5 decembrie 2007

Cuprins

I *Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie*

DIRECTIVE

- ★ **Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE ⁽¹⁾ 1**

I

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie)

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2007/64/CE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 13 noiembrie 2007

privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 47 alineatul (2) prima și a treia teză și articolul 95,

având în vedere propunerea Comisiei,

după consultarea Comitetului Economic și Social European,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 din tratat ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) În vederea instituirii pieței interne, este esențial ca toate frontierele interne ale Comunității să fie desființate, astfel încât să fie posibilă libera circulație a bunurilor, a persoanelor, a serviciilor și a capitalurilor. Prin urmare, buna funcționare a pieței unice a serviciilor de plată este de o importanță capitală. Cu toate acestea, în prezent, lipsa de armonizare în acest domeniu obstrucționează funcționarea pieței menționate.
- (2) În momentul de față, piețele serviciilor de plată din statele membre sunt organizate separat, după criterii naționale, iar cadrul juridic privind serviciile de plată este fragmentat în 27 de sisteme juridice naționale.
- (3) Diverse acte comunitare au fost deja adoptate în acest domeniu, și anume Directiva 97/5/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 ianuarie 1997 privind transferurile de fonduri transfrontaliere ⁽³⁾ și Regulamentul

(CE) nr. 2560/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 decembrie 2001 privind plățile transfrontaliere în euro ⁽⁴⁾, dar acestea nu au îmbunătățit suficient situația, ceea ce este valabil și pentru Recomandarea 87/598/CEE a Comisiei din 8 decembrie 1987 privind un Cod de conduită european privind plățile electronice (legăturile dintre instituțiile financiare, comercianți și întreprinderile de servicii și consumatori) ⁽⁵⁾, Recomandarea 88/590/CEE a Comisiei din 17 noiembrie 1988 privind sistemele de plăți și în special legătura dintre posesorul cardului și emitentul cardului ⁽⁶⁾ sau Recomandarea 97/489/CE a Comisiei din 30 iulie 1997 privind tranzacțiile efectuate prin instrumentele de plată electronică și în special legătura dintre emitent și posesor ⁽⁷⁾. Aceste măsuri continuă să fie insuficiente. Existența simultană a unor dispoziții naționale și a unui cadru comunitar incomplet duce la confuzie și la o lipsă de securitate juridică.

- (4) Prin urmare, este esențial să se instituie la nivel comunitar un cadru juridic modern și coerent pentru serviciile de plată, fie că serviciile sunt compatibile sau nu cu sistemul rezultat în urma inițiativei sectorului financiar de creare a unui spațiu unic de plăți în euro care să fie neutru, astfel încât să garanteze condiții concurențiale egale pentru toate sistemele de plăți, pentru a păstra posibilitatea consumatorului de a alege, ceea ce, în comparație cu sistemele naționale actuale, ar trebui să reprezinte un mare pas înainte din punctul de vedere al costurilor consumatorului, al siguranței și al eficienței.
- (5) Acest cadru juridic ar trebui să asigure coordonarea dispozițiilor naționale în materie de cerințe prudențiale, de acces pe piață al unor noi prestatori de servicii de plată, de cerințe de informare, precum și în materie de drepturi și

⁽¹⁾ JO C 109, 9.5.2006, p. 10.

⁽²⁾ Avizul Parlamentului European din 24 aprilie 2007 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 15 octombrie 2007.

⁽³⁾ JO L 43, 14.2.1997, p. 25.

⁽⁴⁾ JO L 344, 28.12.2001, p. 13.

⁽⁵⁾ JO L 365, 24.12.1987, p. 72.

⁽⁶⁾ JO L 317, 24.11.1988, p. 55.

⁽⁷⁾ JO L 208, 2.8.1997, p. 52.

obligății ale utilizatorilor și prestatorilor de servicii de plată. În contextul acestui cadru, ar trebui menținute dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 2560/2001, care a creat o piață unică pentru plățile în euro în privința prețurilor. Dispozițiile Directivei 97/5/CE și recomandările formulate în Recomandările 87/598/CEE, 88/590/CEE și 97/489/CE ar trebui încorporate într-un act unic cu caracter juridic obligatoriu.

- (6) Cu toate acestea, nu este oportun ca acest cadru juridic să fie exhaustiv. Aplicarea sa ar trebui încredințată prestatorilor de servicii de plată a căror activitate principală constă în prestarea de servicii de plată unor utilizatori ai serviciilor de plată. De asemenea, nu este oportun ca acest cadru să se aplice acelor servicii în cadrul cărora transferul de fonduri de la plătitor la beneficiarul plății sau transportul acestora este efectuat în exclusivitate în bancnote și monede sau în cadrul cărora transferul se bazează pe cec pe suport de hârtie, cambie pe suport de hârtie, bilet la ordin sau alt instrument, vouchere pe suport de hârtie sau carduri trase asupra unui prestator de servicii de plată sau a unei alte părți în scopul de a pune fonduri la dispoziția beneficiarului plății. Mai mult, ar trebui să se opereze o distincție în cazul mijloacelor oferite de operatorii de telecomunicații, de tehnologia informației sau de rețele, pentru a facilita cumpărarea de bunuri sau servicii digitale, cum ar fi tonurile de apel, muzica sau ziarle digitale în plus față de serviciile de voce tradiționale și distribuirea acestora către dispozitivele digitale. Conținutul acestor bunuri sau servicii poate fi produs fie de către un terț, fie de către operator, care le poate adăuga o valoare intrinsecă sub formă de funcții de acces, de distribuție sau de căutare. În acest din urmă caz, în care bunurile sau serviciile sunt distribuite de unul dintre acești operatori sau, din motive tehnice, de un terț, și pot fi folosite doar prin intermediul echipamentelor digitale, cum ar fi telefoanele mobile sau computerele, acest cadru juridic nu ar trebui să se aplice, deoarece activitatea operatorului depășește limitele unei simple operațiuni de plată. Cu toate acestea, este oportună aplicarea acestui cadru juridic în cazurile în care operatorul acționează numai ca intermediar și asigură doar executarea plății către un prestator terț.
- (7) Remiterea de bani reprezintă un serviciu de plată simplu, care se bazează de regulă pe furnizarea unei sume în numerar de către un plătitor către un prestator de servicii de plată, care, la rândul său, remite suma corespunzătoare, de exemplu, prin intermediul unei rețele de comunicații, unui beneficiar al plății sau unui alt prestator de servicii de plată care acționează în numele beneficiarului plății. În unele state membre, supermarketurile, comercianții și alți operatori cu amănuntul furnizează publicului un serviciu corespunzător care permite plata facturilor pentru utilități publice și a altor facturi uzuale ale gospodăriilor. Aceste servicii de plată a facturilor ar trebui considerate drept remitere de bani, astfel cum este definită prin prezenta directivă, cu excepția cazurilor în care autoritățile competente consideră că activitatea intră sub incidența unui alt serviciu de plată menționat în anexă.
- (8) Este necesar să se specifice categoriile de prestatori de servicii de plată care pot presta în mod legitim serviciile de plată în întreaga Comunitate, și anume instituțiile de credit

care acceptă depozite de la utilizatori care pot fi folosite pentru finanțarea operațiunilor de plată și care ar trebui să continue să fie supuse cerințelor prudențiale prevăzute de Directiva 2006/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2006 privind inițierea și exercitarea activității instituțiilor de credit ⁽¹⁾, instituțiile emitente de monedă electronică care emit monedă electronică ce poate fi folosită pentru finanțarea operațiunilor de plată și care ar trebui să continue să fie supuse cerințelor prudențiale prevăzute de Directiva 2000/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 septembrie 2000 privind inițierea, exercitarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor de bani electronici ⁽²⁾, precum și instituțiile de cecuri poștale abilitate în acest sens în temeiul legislației naționale.

- (9) Prezenta directivă ar trebui să stabilească norme privind executarea operațiunilor de plată în cadrul cărora fondurile sunt constituite din monedă electronică, astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2000/46/CE. Cu toate acestea, prezenta directivă nu ar trebui să reglementeze emisiunea de monedă electronică și nici să modifice reglementările prudențiale privind instituțiile emitente de monedă electronică astfel cum sunt prevăzute în Directiva 2000/46/CE. Prin urmare, instituțiile de plată nu ar trebui să fie autorizate să emită monedă electronică.
- (10) Cu toate acestea, pentru a elimina obstacolele juridice în calea accesului pe piață, este necesar să se instituie o autorizație unică pentru toți prestatorii de servicii de plată a căror activitate nu este legată de acceptarea de depozite sau de emisiunea de monedă electronică. Prin urmare, este oportun să se introducă o nouă categorie de prestatori de servicii de plată, „instituțiile de plată”, prevăzându-se autorizarea, sub rezerva unui set de condiții stricte și complete, pentru persoanele juridice care nu sunt încadrate în categoriile existente, de a presta servicii de plată în întreaga Comunitate. În acest mod, aceste servicii ar fi supuse acelorași condiții în întreaga Comunitate.
- (11) Condițiile de acordare și de menținere a autorizației de funcționare ca instituție de plată ar trebui să includă cerințe prudențiale proporționale cu riscurile operaționale și financiare cu care aceste organisme se confruntă în cursul activității lor. În acest context, este necesară existența unui regim coerent în cadrul căruia la capitalul inițial să fie asociat un capital de lucru, regim care ar putea fi perfecționat în timp util, în funcție de nevoile pieței. Datorită mării diversități din domeniul serviciilor de plată, prezenta directivă ar trebui să autorizeze diverse metode, la care să se asocieze o anumită marjă discreționară în materie de supraveghere, pentru a asigura că aceleași riscuri sunt tratate în același mod pentru toți prestatorii de servicii de plată. Cerințele privind instituțiile de plată ar trebui să reflecte faptul că activitățile instituțiilor de plată sunt mai specializate și mai limitate, generând astfel riscuri mai restrânse și mai ușor de supravegheat și de controlat decât cele care survin în gama mai largă de activități ale instituțiilor de credit. În special, ar trebui să li se interzică

⁽¹⁾ JO L 177, 30.6.2006, p. 1. Directivă modificată prin Directiva 2007/44/CE (JO L 247, 21.9.2007, p. 1).

⁽²⁾ JO L 275, 27.10.2000, p. 39.

instituțiilor de plată să accepte depozite de la utilizatori și ar trebui să li se permită să folosească fonduri primite de la utilizatori numai în vederea prestării unor servicii de plată. Ar trebui să se prevadă ca fondurile clienților să fie păstrate separat de fondurile instituției de plată destinate altor activități comerciale. De asemenea, instituțiile de plată ar trebui să fie supuse unor obligații eficace în materie de combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului.

- (12) Instituțiile de plată ar trebui să își întocmească conturile anuale și conturile consolidate în conformitate cu Directiva 78/660/CEE a Consiliului din 25 iulie 1978 privind conturile anuale ale anumitor forme de societăți comerciale⁽¹⁾ și, dacă este cazul, cu Directiva 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 privind conturile consolidate⁽²⁾ și cu Directiva 86/635/CEE a Consiliului din 8 decembrie 1986 privind conturile anuale și conturile consolidate ale băncilor și ale altor instituții financiare⁽³⁾. Conturile anuale și conturile consolidate ar trebui auditate, cu excepția cazului în care instituția de plată este exonerată de această obligație în temeiul Directivei 78/660/CEE și, dacă este cazul, în temeiul Directivelor 83/349/CEE și 86/635/CEE.
- (13) Prezenta directivă ar trebui să reglementeze acordarea de credit de către instituțiile de plată, adică acordarea de linii de credit și emiterea de carduri de credit, doar dacă acesta este strâns legat de serviciile de plată, cum ar fi în cazul liniilor de credit și al cardurilor de credit. Numai în cazul în care acordarea creditului se face cu scopul de a ușura efectuarea serviciilor de plată, creditul respectiv având natura unui credit pe termen scurt și fiind acordat pentru o perioadă care să nu depășească 12 luni, inclusiv sub forma unui credit care poate fi reînnoit, este oportun să se permită instituțiilor de plată să acorde un astfel de credit, în ceea ce privește activitățile lor transfrontaliere, cu condiția ca acest credit să fie refinanțat folosind în principal fondurile proprii ale instituției de plată, precum și alte fonduri de pe piețele de capital, și nu folosind fondurile deținute în contul clienților în scopul efectuării de servicii de plată. Cele de mai sus nu ar trebui să aducă atingere Directivei 87/102/CEE a Consiliului din 22 decembrie 1986 de apropiere a actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre privind creditul de consum⁽⁴⁾ sau altor dispoziții comunitare sau naționale referitoare la condițiile de acordare a creditelor de consum care nu sunt armonizate prin prezenta directivă.
- (14) Este necesar ca statele membre să desemneze autoritățile responsabile pentru acordarea de autorizații instituțiilor de plată, pentru efectuarea de controale și pentru luarea deciziilor în privința retragerii autorizațiilor în cauză. Pentru a asigura egalitatea de tratament, statele membre nu ar trebui să aplice instituțiilor de plată alte cerințe decât cele prevăzute în prezenta directivă. Cu toate acestea, toate

deciziile luate de autoritățile competente ar trebui să poată fi contestate în instanță. În plus, sarcinile autorităților competente nu ar trebui să aducă atingere supravegherii sistemelor de plăți care, în sensul articolului 105 alineatul (2) a patra liniuță din tratat, este o sarcină care revine Sistemului European al Băncilor Centrale.

- (15) Datorită faptului că este de dorit ca identitatea și locul de activitate al tuturor persoanelor care prestează servicii de remitere de fonduri să fie înregistrate, precum și ca toate aceste persoane să beneficieze de un anumit grad de recunoaștere, indiferent dacă pot întruni sau nu toate condițiile de autorizare ca instituție de plată, astfel încât nici una să nu fie constrânsă să se alăture economiei subterane, precum și pentru a determina toate persoanele care prestează servicii de remitere de fonduri să respecte anumite cerințe juridice și de reglementare minime, este oportun și în spiritul principiilor aflate la baza Recomandării speciale VI a Grupului de acțiune financiară privind spălarea banilor să se prevadă un mecanism prin care prestatorii de servicii de plată care nu pot întruni toate condițiile cerute să poată fi, cu toate acestea, tratați ca instituții de plată. În acest scop, statele membre ar trebui să includă aceste persoane în registrul instituțiilor de plată, fără a aplica, parțial sau integral, cerințele de autorizare. Cu toate acestea, este esențial ca posibilitatea acordării de derogări să fie condiționată de cerințe stricte referitoare la volumul operațiunilor de plată. Instituțiile de plată care beneficiază de o derogare nu ar trebui să dispună nici de dreptul de stabilire, nici de libertatea de a presta servicii, și nu ar trebui să exercite indirect aceste drepturi atunci când sunt membre ale unui sistem de plăți.
- (16) Este esențial ca orice prestator de servicii de plată să poată accesa serviciile infrastructurilor tehnice ale sistemelor de plăți. Cu toate acestea, un astfel de acces ar trebui să facă obiectul unor cerințe adecvate, pentru a asigura integritatea și stabilitatea sistemelor în cauză. Fiecare prestator de servicii de plată care solicită participarea într-un sistem de plăți ar trebui să furnizeze participanților la sistemul de plăți dovezi că organizarea sa internă este suficient de solidă pentru a face față tuturor tipurilor de riscuri. Aceste sisteme de plăți cuprind în general, de exemplu, schemele de carduri cu patru părți, precum și principalele sisteme de procesare a transferurilor-credit și a debitărilor directe. Pentru a asigura egalitatea de tratament în întreaga Comunitate între diversele categorii de prestatori de servicii de plată autorizați, în conformitate cu termenii autorizației care le-a fost acordată, este necesară clarificarea normelor privind accesul la prestarea de servicii de plată și accesul la sistemele de plăți. Ar trebui să se prevadă tratamentul nediscriminatoriu al instituțiilor de plată și de credit autorizate, astfel încât toți prestatorii de servicii de plată aflați în concurență în cadrul pieței interne să poată recurge la serviciile infrastructurilor tehnice ale acestor sisteme de plăți, în aceleași condiții. Este oportun să se prevadă un tratament diferit pentru prestatorii de servicii de plată autorizați și pentru cei care beneficiază de o derogare în temeiul prezentei directive, precum și de derogarea prevăzută la articolul 8 din Directiva 2000/46/CE, datorită diferențelor existente între cadrele prudențiale ale acestora. În orice caz, diferențele în privința condițiilor legate de preț

⁽¹⁾ JO L 222, 14.8.1978, p. 11. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 2006/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 224, 16.8.2006, p. 1).

⁽²⁾ JO L 193, 18.7.1983, p. 1. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 2006/99/CE (JO L 363, 20.12.2006, p. 137).

⁽³⁾ JO L 372, 31.12.1986, p. 1. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 2006/46/CE.

⁽⁴⁾ JO L 42, 12.2.1987, p. 48. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 98/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 101, 1.4.1998, p. 17).

ar trebui permise doar în cazul în care sunt motivate de diferențe între costurile induse de prestatorii de servicii de plată. Aceste dispoziții nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a limita accesul la sistemele importante din punct de vedere sistemic, în conformitate cu Directiva 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare ⁽¹⁾, și nici competențelor Băncii Centrale Europene și ale Sistemului European al Băncilor Centrale (SEBC) astfel cum sunt stabilite la articolul 105 alineatul (2) din tratat și la articolul 3 alineatul (3.1) și la articolul 22 din statutul SEBC privind accesul la sistemele de plăți.

- (17) Dispozițiile privind accesul la sistemele de plăți nu ar trebui să se aplice sistemelor create și operate de un singur prestator de servicii de plată. Aceste sisteme de plăți pot funcționa fie în concurență directă cu sistemele de plăți, fie, în cele mai multe cazuri, într-o nișă de piață care nu este acoperită în mod corespunzător de sistemele de plăți. Acestea acoperă în general schemele intervenite între trei părți, cum ar fi schemele de carduri cu trei părți, serviciile de plată furnizate de prestatorii de servicii de telecomunicații sau serviciile de remitere de bani în care operatorul sistemului este prestatorul de servicii de plată atât pentru plătitor, cât și pentru beneficiarul plății, precum și sistemele interne ale grupurilor bancare. Pentru a stimula concurența pe care aceste sisteme de plăți o pot face sistemelor de plăți consacrate existente, nu ar fi, în principiu, oportun să se acorde unor terți accesul la aceste sisteme de plăți. Cu toate acestea, astfel de sisteme ar trebui să fie supuse întotdeauna normelor comunitare și naționale în materie de concurență, care pot conține cerința de acordare a accesului la aceste sisteme pentru a menține concurența efectivă pe piețele serviciilor de plată.
- (18) Ar trebui să se instituie o serie de norme în vederea asigurării transparenței condițiilor și cerințelor în materie de informare aplicabile serviciilor de plată.
- (19) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice operațiunilor de plată efectuate în numerar, deoarece există deja o piață unică pentru plățile efectuate în numerar, și nici operațiunilor de plată bazate pe cecuri pe suport de hârtie deoarece, prin însăși natura lor, acestea nu pot fi procesate la fel de eficient ca alte mijloace de plată. Cu toate acestea, bunele practici în acest domeniu ar trebui să se bazeze pe principiile prevăzute în prezenta directivă.
- (20) Deoarece consumatorii și întreprinderile nu se află în aceeași poziție, aceștia nu necesită același nivel de protecție. Deși este important să se garanteze drepturile consumatorilor prin dispoziții de la care să nu se poată deroga prin contract, este rezonabil să se permită întreprinderilor și organizațiilor să convină altfel. Cu toate acestea, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a dispune ca microîntreprinderile, astfel cum sunt definite în Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind

definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii ⁽²⁾, să fie tratate în același mod ca și consumatorii. În orice caz, anumite dispoziții de bază ale prezentei directive ar trebui să se aplice în toate cazurile, indiferent de statutul utilizatorului.

- (21) Prezenta directivă ar trebui să specifice obligațiile prestatorilor de servicii de plată în ceea ce privește furnizarea de informații către utilizatorii serviciilor de plată, care ar trebui să primească aceleași nivel ridicat de informații clare cu privire la serviciile de plată, pentru a putea alege în cunoștință de cauză și pentru a putea compara serviciile din cadrul UE. În interesul transparenței, prezenta directivă ar trebui să stabilească cerințele armonizate necesare pentru a garanta furnizarea către utilizatorii serviciilor de plată a unor informații necesare și suficiente cu privire atât la contractul de servicii de plată, cât și la operațiunile de plată. Pentru a promova funcționarea fără obstacole a pieței unice a serviciilor de plată, statele membre ar trebui să poată adopta doar acele dispoziții în materie de informare stabilite prin prezenta directivă.
- (22) Consumatorii ar trebui să fie protejați împotriva practicilor neloiale sau înșelătoare în conformitate cu Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori ⁽³⁾, precum și cu Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (Directiva privind comerțul electronic) ⁽⁴⁾ și Directiva 2002/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 septembrie 2002 privind comercializarea la distanță a serviciilor financiare de consum ⁽⁵⁾. Dispozițiile suplimentare din aceste directive rămân aplicabile. Cu toate acestea, ar trebui să fie clarificată, în special, relația dintre cerințele de informare precontractuală prevăzute în prezenta directivă și cele prevăzute în Directiva 2002/65/CE.
- (23) Informația necesară ar trebui să fie proporțională cu nevoile utilizatorilor și comunicată folosind o metodă standard. Cu toate acestea, cerințele în materie de informare cu privire la o operațiune de plată singulară ar trebui să difere de cele cu privire la un contract-cadru, care prevede mai multe operațiuni de plată.
- (24) În practică, contractele-cadru și operațiunile de plată reglementate de acestea sunt mult mai des întâlnite și mai importante din punct de vedere economic decât operațiunile de plată singulară. Dacă există un cont de plăți sau un instrument de plată specific, este necesar un contract-cadru. Din acest motiv, cerințele de informare prealabilă privind contractele-cadru ar trebui să fie foarte detaliate, iar informațiile ar trebui să fie furnizate întotdeauna pe suport de hârtie sau pe alte suporturi durabile, cum ar fi documente imprimate de imprimantele pentru extrase de cont, dischete, CD-ROM-uri, DVD-uri și hard discuri ale

⁽²⁾ JO L 124, 20.5.2003, p. 36.

⁽³⁾ JO L 149, 11.6.2005, p. 22.

⁽⁴⁾ JO L 178, 17.7.2000, p. 1.

⁽⁵⁾ JO L 271, 9.10.2002, p. 16. Directivă modificată prin Directiva 2005/29/CE.

⁽¹⁾ JO L 166, 11.6.1998, p. 45.

calculatoarelor personale pe care se stochează poșta electronică, precum și pagini de internet, în măsura în care aceste pagini sunt accesibile pentru consultare ulterioară pentru o perioadă de timp adecvată scopurilor informației respective și permit reproducerea identică a informațiilor stocate. Cu toate acestea, ar trebui să fie posibil ca prestatorul de servicii de plată și utilizatorul serviciilor de plată să convină în contractul-cadru cu privire la modul în care se vor furniza informațiile ulterioare privind operațiunile de plată executate, de exemplu ca, în cazul furnizării de servicii bancare prin internet toate informațiile privind contul de plăți să fie puse la dispoziție on-line.

- (25) În cazul operațiunilor de plată singulară, prestatorul de servicii de plată ar trebui să furnizeze întotdeauna din proprie inițiativă doar informațiile esențiale. Deoarece plătitorul este, de obicei, prezent în momentul în care dă ordinul de plată, nu este necesar să se prevadă ca informațiile respective să fie furnizate de fiecare dată pe suport de hârtie sau pe alt suport durabil. Prestatorul de servicii de plată poate furniza informațiile pe cale orală la ghișeu sau să le facă ușor accesibile într-un alt mod, de exemplu afișând condițiile, pe un panou de informare, la punctul de lucru. De asemenea, ar trebui să se precizeze unde pot fi obținute informații mai detaliate (de exemplu, adresa paginii de internet). Cu toate acestea, ar trebui ca la cererea consumatorului informațiile esențiale să fie furnizate pe suport de hârtie sau pe un alt suport durabil.
- (26) Prezenta directivă ar trebui să prevadă dreptul consumatorului de a primi gratuit informații relevante înainte de a deveni parte la vreun contract de servicii de plată. Consumatorul ar trebui de asemenea să poată solicita pe suport de hârtie informații prealabile, precum și contractul-cadru, gratuit și în orice moment pe durata relației contractuale, pentru a avea posibilitatea de a compara serviciile prestatorilor de servicii de plată și condițiile aferente și pentru a putea, în caz de litigiu, să își dovedească drepturile și obligațiile contractuale. Dispozițiile menționate ar trebui să fie compatibile cu Directiva 2002/65/CE. Dispozițiile explicite privind informațiile gratuite prevăzute de prezenta directivă nu ar trebui să aibă efectul de a permite impunerea unor comisioane pentru informațiile furnizate consumatorilor în temeiul altor directive aplicabile.
- (27) Modul în care informațiile necesare urmează să fie furnizate utilizatorului serviciilor de plată de către prestatorul serviciilor de plată ar trebui să țină seama de nevoile utilizatorului, precum și de aspectele tehnice practice și de raportul cost-eficiență, în funcție de situație, ținând seama de acordul din contractul de servicii de plată respectiv. Astfel, prezenta directivă ar trebui să distingă între două moduri în care informația urmează să fie furnizată de către prestatorul de servicii de plată: fie informația ar trebui să fie furnizată, mai exact, să fie comunicată activ, la timpul potrivit, de către prestatorul de servicii de plată, în conformitate cu cerințele prezentei directive, fără vreo solicitare din partea utilizatorului serviciilor de plată, fie informațiile ar trebui să fie puse la dispoziția utilizatorului serviciilor de plată, ținând seama de toate cerințele suplimentare în materie de informare pe care acesta ar putea să le formuleze. În acest din urmă caz, utilizatorul serviciilor de plată trebuie să adopte o atitudine activă pentru a obține informațiile respective, cum ar fi solicitarea expresă a acestora de la prestatorul de servicii de plată, consultarea contului său bancar on-line sau introducerea

cardului său bancar într-o imprimantă pentru extrase de cont. În acest scop, prestatorul de servicii de plată ar trebui să garanteze că accesul la informațiile respective este posibil, precum și că informațiile se află la dispoziția utilizatorului serviciilor de plată.

- (28) În plus, consumatorul ar trebui să primească, fără comisioane suplimentare, informații de bază privind operațiunile de plată executate. În cazul unei operațiuni de plată singulară, prestatorul de servicii de plată nu ar trebui să perceapă un comision separat pentru aceste informații. În mod similar, informațiile lunare ulterioare privind operațiunile de plată din cadrul unui contract-cadru ar trebui furnizate gratuit. Cu toate acestea, ținând seama de importanța transparenței în materie de tarifyare și de nevoile diferite ale clienților, părțile ar trebui să poată să convină cu privire la fixarea unor comisioane pentru comunicarea mai frecventă a informațiilor sau pentru comunicarea de informații suplimentare. Pentru a ține seama de diversele practici naționale, ar trebui să se permită statelor membre să stabilească norme care să impună ca extrasele de cont lunare pe suport de hârtie pentru conturile de plăți să fie furnizate întotdeauna în mod gratuit.
- (29) Pentru a facilita mobilitatea clienților, consumatorii ar trebui să aibă posibilitatea de a rezilia un contract-cadru după o perioadă de un an, fără a suporta costuri. Pentru consumatori, perioada de preaviz convenită ar trebui să nu fie mai lungă de o lună, iar pentru prestatorii de servicii de plată aceasta ar trebui să nu fie mai scurtă de două luni. Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligației prestatorului de servicii de plată de a rezilia contractul de servicii de plată în circumstanțe excepționale, în temeiul altor norme relevante de drept comunitar sau intern, cum ar fi legislația privind spălarea banilor și finanțarea terorismului, orice acțiune care urmărește înghețarea unor fonduri sau orice alte măsuri specifice legate de prevenirea și anchetarea infracțiunilor.
- (30) Instrumentele de plată cu valoare scăzută ar trebui să fie o alternativă ieftină și ușor de folosit în cazul bunurilor și serviciilor cu preț scăzut și nu ar trebui să se supună unor exigențe excesive. Prin urmare, cerințele relevante în materie de informații și normele de aplicare a acestora ar trebui să se limiteze la informațiile esențiale, ținând seama, de asemenea, de capacitățile tehnice așteptate în mod rezonabil de la instrumentele destinate plăților cu valoare scăzută. În ciuda regimului mai puțin sever, utilizatorii serviciilor de plată ar trebui să beneficieze de o protecție adecvată, având în vedere riscurile limitate prezentate de instrumentele de plată respective, în special în ceea ce privește instrumentele de plată preplătite.
- (31) Pentru a reduce riscurile și consecințele operațiunilor de plată executate în mod neautorizat sau incorect, utilizatorul serviciilor de plată ar trebui să informeze în cel mai scurt timp prestatorul de servicii de plată asupra oricărei contestații cu privire la operațiuni de plată presupuse a fi neautorizate sau a fi fost executate incorect, cu condiția ca prestatorul de servicii de plată să-și fi îndeplinit obligațiile în materie de informare în temeiul prezentei directive. Dacă termenul limită de notificare este respectat de utilizatorul serviciilor de plată, acesta ar trebui să-și poată valorifica drepturile în termenele de prescripție stabilite în temeiul legislației naționale. Prezenta directivă nu ar trebui să afecteze alte litigii dintre utilizatorii și prestatorii serviciilor de plată.

- (32) Pentru a stimula utilizatorul serviciilor de plată să anunțe, fără întârzieri nejustificate, prestatorului său orice furt sau pierdere a unui instrument de plată, reducând astfel riscul prezentat de operațiunile de plată neautorizate, utilizatorul ar trebui să fie răspunzător doar pentru o sumă limitată, cu excepția cazului în care utilizatorul serviciilor de plată a acționat fraudulos sau a făcut dovadă de neglijență gravă. În plus, odată ce un utilizator a notificat un prestator de servicii de plată cu privire la riscul de utilizare frauduloasă a instrumentului său de plată, respectivul utilizator nu ar trebui să fie obligat să acopere nici o altă pierdere care rezultă din utilizarea neautorizată a instrumentului respectiv. Prezentă directivă nu ar trebui să aducă atingere răspunderii prestatorilor de servicii de plată pentru siguranța tehnică a propriilor produse.
- (33) În evaluarea posibilei neglijențe a utilizatorului serviciilor de plată ar trebui să se țină seama de toate circumstanțele. Dovezile și gradul de presupusă neglijență ar trebui evaluate în conformitate cu legislația națională. Condițiile contractuale privind furnizarea și utilizarea unui instrument de plată, care ar avea ca efect creșterea sarcinii probei pentru consumator sau reducerea sarcinii probei pentru emitent, ar trebui considerate nule și neavenite.
- (34) Cu toate acestea, statele membre ar trebui să poată să instituie norme mai puțin severe decât cele menționate mai sus, pentru a menține nivelurile existente de protecție a consumatorilor și pentru a promova încrederea în utilizarea în condiții de siguranță a instrumentelor de plată electronică. Ar trebui să se țină seama, în mod corespunzător, de faptul că diversele instrumente de plată implică riscuri diferite, promovându-se astfel emisiunea unor instrumente mai sigure. Statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a exonera plătitorul de răspundere, parțial sau integral, cu excepția cazului în care plătitorul a acționat în mod fraudulos.
- (35) Ar trebui să se prevadă repartizarea pierderilor în cazul operațiunilor de plată neautorizate. Este posibil să se aplice dispoziții diferite utilizatorilor serviciilor de plată care nu sunt consumatori, deoarece astfel de utilizatori se află în mod normal într-o poziție mai bună pentru a evalua riscul de fraudă și pentru a lua măsuri de combatere a acestuia.
- (36) Prezentă directivă ar trebui să stabilească norme privind acordarea unei rambursări pentru protecția consumatorului dacă operațiunea de plată executată depășește suma la care plătitorul s-ar fi putut aștepta în mod rezonabil. Prestatorii de servicii de plată ar trebui să poată oferi clienților lor condiții chiar mai favorabile și, de exemplu, să ramburseze orice operațiune de plată contestată. În cazurile în care utilizatorul solicită rambursarea unei operațiuni de plată, dreptul la rambursare nu ar trebui să afecteze nici răspunderea plătitorului față de beneficiarul plății care decurge din relația subiacentă, de exemplu pentru bunurile și serviciile comandate, consumate sau ale căror costuri au fost trecute în mod legitim în contul său, și nici drepturile utilizatorilor cu privire la revocarea unui ordin de plată.
- (37) Pentru planificarea financiară și pentru îndeplinirea la timp a obligațiilor în materie de plată, consumatorii și întreprinderile trebuie să cunoască cu certitudine durata de executare a unui ordin de plată. Prin urmare, prezenta directivă ar trebui să introducă momentul din care drepturile și obligațiile produc efecte, și anume momentul în care prestatorul de servicii de plată primește ordinul de plată, inclusiv când a avut posibilitatea de a-l primi prin mijlocul de comunicare convenit în contractul privind serviciile de plată, fără a aduce atingere oricărei implicări anterioare în procesul care a condus la crearea și la transmiterea ordinului de plată, ca de exemplu verificările de securitate și de disponibilitate a fondurilor, informații privind utilizarea numărului personal de identificare sau emiterea unei promisiuni de plată. Mai mult, primirea unui ordin de plată ar trebui să survină în momentul în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului primește ordinul de plată spre debitare din contul plătitorului. Ziua sau momentul în care un beneficiar al plății transmite prestatorului său de servicii ordine de plată pentru colectarea, de exemplu, a unor plăți efectuate prin card sau a unor debitări directe, sau când prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății îi acordă o prefinanțare a sumelor corespunzătoare (prin creditarea condiționată a unei sume în contul său) nu ar trebui să fie luate în considerare în acest sens. Utilizatorii ar trebui să se poată baza pe buna executare a unui ordin de plată complet și valid, dacă prestatorul de servicii de plată nu are un motiv statutar sau contractual pentru refuzul acestuia. Dacă prestatorul de servicii de plată refuză un ordin de plată, refuzul și motivarea acestuia ar trebui comunicate în cel mai scurt timp utilizatorului serviciilor de plată, sub rezerva cerințelor dreptului comunitar și național.
- (38) Având în vedere celeritatea cu care sistemele de plăți moderne, complet automatizate, procesează operațiunile de plată, ceea ce înseamnă că de la un anumit moment ordinele de plată nu pot fi revocate fără a suporta costuri mari de intervenție manuală, este necesar să se specifice un termen limită clar pentru revocarea plății. Cu toate acestea, în funcție de tipul de serviciu de plată și de tipul de ordin de plată, momentul poate fi modificat prin acordul părților. În acest context, revocarea se aplică doar relației dintre un utilizator al serviciilor de plată și un prestator de servicii de plată, neaducând astfel atingere caracterului irevocabil și definitiv al operațiunilor de plată efectuate prin intermediul sistemelor de plăți.
- (39) Acest caracter irevocabil nu ar trebui să aducă atingere dreptului sau obligației prestatorului de servicii de plată, prevăzute în conformitate cu legislația unor state membre, pe baza contractului-cadru al plătitorului sau a actelor cu putere de lege, a actelor administrative sau a orientărilor naționale, să ramburseze plătitorului, în cazul unui litigiu între plătitor și beneficiarul plății, suma operațiunii de plată executate. O astfel de rambursare ar trebui considerată drept un nou ordin de plată. În afara acestor cazuri, litigiile care apar în cadrul relației subiacente ordinului de plată ar trebui soluționate doar între plătitor și beneficiarul plății.
- (40) În vederea procesării complet integrate și automatizate a plăților și a asigurării securității juridice în ceea ce privește îndeplinirea eventualelor obligații existente între utilizatorii serviciilor de plată, este esențial ca întreaga sumă transferată de plătitor să fie creditată în contul beneficiarului plății. În

consecință, ar trebui ca nici unul dintre intermediarii implicați în executarea operațiunii de plată să nu fie autorizat să facă deduceri din suma transferată. Cu toate acestea, beneficiarul plății ar trebui să aibă posibilitatea să încheie un acord cu prestatorul său de servicii de plată, în conformitate cu care acesta din urmă să își poată deduce propriile comisioane. Totuși, pentru a permite beneficiarului plății să verifice dacă suma datorată este plătită în mod corect, informațiile ulterioare furnizate privind operațiunea de plată ar trebui să indice nu doar valoarea totală a fondurilor transferate, ci și valoarea eventualelor comisioane.

(41) În ceea ce privește comisioanele, experiența a demonstrat că împărțirea acestora între plătitor și beneficiarul plății constituie sistemul cel mai eficient, deoarece ușurează procesarea complet automatizată a plăților. Prin urmare, ar trebui să se prevadă ca, în cadrul procedurii obișnuite, prestatorul de servicii de plată al plătitorului și cel al beneficiarului plății să perceapă comisioanele direct asupra acestora. Acest lucru ar trebui să se aplice, cu toate acestea, doar în cazul în care operațiunea de plată nu implică un schimb valutar. Valoarea comisioanelor percepute poate fi și zero, deoarece dispozițiile prezentei directive nu aduc atingere practicii în conformitate cu care prestatorul de servicii de plată nu percepe consumatorilor comisioane la creditarea conturilor acestora. În mod similar, în funcție de condițiile contractului, un prestator de servicii de plată are posibilitatea de a percepe comisioane pentru utilizarea serviciului de plată doar beneficiarului plății (comerciant), ceea ce implică faptul că plătitorul nu trebuie să plătească comisioane. Comisioanele percepute în cadrul sistemelor de plăți pot lua forma unei taxe de abonament. Dispozițiile privind suma transferată sau comisioanele percepute nu au nici un efect direct asupra tarifelor aplicate între prestatorii de servicii de plată sau alți intermediari.

(42) Pentru a promova transparența și concurența, prestatorul de servicii de plată nu ar trebui să împiedice beneficiarul plății să perceapă plătitorului comisioane legate de utilizarea unui instrument de plată specific. Deși beneficiarul plății ar trebui să fie liber să perceapă comisioane legate de utilizarea unui anumit instrument de plată, statele membre pot decide dacă să interzică sau să limiteze orice astfel de practici în cazurile în care, în opinia lor, acest lucru este justificat pe motivul unei tarifări abuzive sau al unei tarifări care ar putea avea un efect negativ asupra folosirii unui anumit instrument de plată, ținând seama de nevoia de a încuraja concurența și utilizarea unor instrumente de plată eficiente.

(43) Pentru a îmbunătăți eficiența plăților în întreaga Comunitate, toate ordinele de plată inițiate de plătitor și efectuate în euro sau în moneda oficială a unui stat membru care nu aparține zonei euro, inclusiv transferurile-credit și remiterile de bani, ar trebui să respecte un termen de executare de maximum o zi. În cazul tuturor celorlalte tipuri de plăți, cum ar fi plățile inițiate de sau printr-un beneficiar al plății, inclusiv plățile prin card și debitarea directă, dacă nu există un acord explicit între prestatorul de servicii de plată și plătitor care să stabilească un termen de executare mai îndelungat, ar trebui să se aplice același termen de executare

de o zi. Perioadele de mai sus ar putea fi extinse cu o zi lucrătoare suplimentară în cazul în care ordinul de plată este dat pe suport de hârtie. Aceasta permite prestarea în continuare a serviciilor de plată pentru consumatorii care sunt obișnuiți să folosească doar documente pe suport de hârtie. În cazul în care se folosește un sistem de debitare directă, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății ar trebui să transmită ordinul de colectare în termenele convenite între beneficiarul plății și prestatorul său de servicii de plată, care să permită decontarea la data limită fixată. Având în vedere faptul că infrastructurile naționale de plată sunt adesea foarte eficiente, statelor membre ar trebui să li se permită să mențină sau să stabilească norme care specifică, dacă este cazul, un termen de executare mai scurt de o zi lucrătoare, în scopul prevenirii deteriorării nivelului actual al serviciilor.

(44) Dispozițiile privind plata integrală și cele privind termenul de executare a plății ar trebui să constituie buna practică în cazul în care unul dintre prestatorii de servicii nu are sediul în Comunitate.

(45) Pentru a putea face o alegere, este esențial ca utilizatorii serviciilor de plată să cunoască costurile și comisioanele reale ale serviciilor de plată. În consecință, nu ar trebui să se permită folosirea unor metode de tarifyare ne transparente, deoarece este general acceptat că acest tip de metode îngreunează deosebit de mult stabilirea de către utilizator a costului real al serviciului de plată. În special, folosirea datelor valutei în dezavantajul utilizatorului nu ar trebui să fie permisă.

(46) Funcționarea armonioasă și eficientă a sistemului de plăți depinde de condiția ca utilizatorul să poată avea încredere în faptul că prestatorul de servicii execută operațiunea de plată în mod corect și în termenul convenit. De obicei, prestatorul este în măsură de a aprecia riscurile asociate operațiunii de plată. Prestatorul este cel care furnizează sistemul de plăți, care ia măsurile necesare pentru a recupera fondurile plasate sau alocate în mod greșit și decide în majoritatea cazurilor cu privire la intermediarii implicați în executarea operațiunii de plată. Pe baza acestor considerente, este perfect justificabil ca, exceptând cazurile anormale și imprevizibile, prestatorul de servicii de plată să aibă răspunderea pentru executarea tuturor operațiunilor de plată pe care a acceptat să le execute la cererea utilizatorului, cu excepția acțiunilor și omisiunilor prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății de a căruia alegere răspunde doar beneficiarul plății. Cu toate acestea, pentru a nu lăsa plătitorul neprotejat în cazul improbabil în care nu este clar (*non liquet*) dacă suma de plată a fost primită de prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății sau nu, sarcina probei ar trebui să aparțină prestatorului de servicii de plată al plătitorului. Ca regulă generală, este de așteptat ca instituția intermediară (de obicei un organism „neutr”, cum ar fi o bancă centrală sau o casă de compensare) care transferă suma de plată de la prestatorul de servicii de plată expeditor la cel destinat, să stocheze datele contului și să le furnizeze de fiecare dată când este nevoie. De fiecare dată când suma de plată a fost creditată în contul prestatorului de servicii de plată

destinatar, beneficiarul plății ar trebui să dispună imediat de o creanță față de prestatorul său de servicii de plată pentru suma creditată în contul său.

(47) Prestatorul de servicii de plată al plătitorului ar trebui să-și asume răspunderea pentru executarea corectă a plăților, inclusiv, în special, pentru întreaga sumă a operațiunii de plată și pentru termenul de executare, precum și răspunderea deplină pentru orice erori efectuate de alte părți din lanțul de plată până la contul beneficiarului plății. În virtutea acestei răspunderi, prestatorul de servicii de plată al plătitorului ar trebui, în cazul în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății nu i se creditează întreaga sumă, să corecteze operațiunea de plată sau să ramburseze plătitorului, fără întârzieri nejustificate, suma corespunzătoare a operațiunii respective, fără a aduce atingere oricăror alte solicitări ce pot fi formulate în conformitate cu legislația națională. Prezenta directivă ar trebui să privească doar obligațiile și responsabilitățile contractuale dintre utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul său de servicii de plată. Cu toate acestea, funcționarea corectă a transferurilor de credite și a altor servicii de plată necesită ca prestatorii de servicii de plată și intermediarii acestora, cum ar fi responsabilii cu procesarea operațiunii, să dețină contracte în care se convine asupra drepturilor și obligațiilor reciproce. Aspectele legate de răspundere constituie o parte esențială a acestor contracte-tip. Pentru a garanta faptul că prestatorii de servicii de plată și intermediarii care iau parte la o operațiune de plată își asumă responsabilitățile, trebuie garantată securitatea juridică astfel încât un prestator de servicii de plată care nu este ținut să răspundă, să obțină o compensare a pierderilor pe care le-a suferit sau a sumelor plătite în temeiul dispozițiilor prezentei directive în materie de răspundere. Orice drepturi suplimentare, detaliile privind căile de atac, precum și tratamentul creanțelor împotriva prestatorului de servicii de plată sau a intermediarului, care decurg dintr-o operațiune de plată defectuoasă, ar trebui să poată fi definite prin contract.

(48) Prestatorul de servicii de plată ar trebui să poată specifica fără ambiguitate informațiile necesare pentru a executa în mod corect un ordin de plată. Pe de altă parte, cu toate acestea, pentru a evita fragmentarea și pentru a nu pune în pericol crearea sistemelor de plăți integrate în Comunitate, statele membre nu ar trebui să poată solicita utilizarea unui identificator specific pentru operațiunile de plată. Cu toate acestea, acest lucru nu ar trebui să împiedice statele membre să solicite prestatorului de servicii de plată al plătitorului să acționeze cu diligența necesară și să verifice, în cazul în care este posibil din punct de vedere tehnic și nu necesită o intervenție manuală, coerența codului unic de identificare iar, în cazul în care acest cod unic de identificare se constată a nu fi coerent, să refuze ordinul de plată și să informeze plătitorul în consecință. Răspunderea prestatorului de servicii de plată ar trebui să se limiteze la executarea corectă a operațiunii de plată în conformitate cu ordinul de plată al utilizatorului serviciilor de plată.

(49) Pentru a facilita prevenirea eficace a fraudei și pentru a combate fraudă în domeniul plăților în întreaga Comunitate, ar trebui să se adopte dispoziții în vederea unui schimb de date eficient între prestatorii de servicii de plată, cărora

ar trebui să li se permită să culegă, să proceseze și să facă schimb de date cu caracter personal referitoare la persoane implicate în fraude în domeniul plăților. Toate aceste activități ar trebui să fie efectuate în conformitate cu Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date ⁽¹⁾.

(50) Este necesar să se asigure executarea eficientă a dispozițiilor de drept intern adoptate în conformitate cu prezenta directivă. Prin urmare, ar trebui să se instituie proceduri adecvate, prin intermediul cărora să se poată formula reclamații împotriva prestatorilor de servicii de plată care nu se conformează dispozițiilor respective și prin care să se asigure impunerea, dacă este cazul, a unor sancțiuni adecvate, eficace, proporționale și cu efect de descurajare.

(51) Fără a aduce atingere dreptului clienților de a introduce o acțiune în fața unei instanțe, statele membre ar trebui să asigure soluționarea pe cale extrajudiciară, ușor accesibilă și neoneruoasă a litigiilor dintre prestatorii serviciilor de plată și consumatori care decurg din drepturile și obligațiile prevăzute în prezenta directivă. Articolul 5 alineatul (2) din Convenția de la Roma privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale ⁽²⁾ garantează că protecția acordată consumatorilor prin normele imperative ale legi țării în care își au reședința obișnuită nu poate fi înlăturată prin dispoziții contractuale referitoare la legea aplicabilă.

(52) Statele membre ar trebui să stabilească dacă autoritățile competente desemnate pentru autorizarea instituțiilor de plată sunt de asemenea autorități competente în ceea ce privește procedurile extrajudiciare de reparații și recurs.

(53) Prezenta directivă ar trebui să nu aducă atingere dispozițiilor de drept intern privind consecințele răspunderii pentru inexactități comise în formularea sau transmiterea unei declarații.

(54) Având în vedere necesitatea de a examina aplicarea eficientă a prezentei directive și de a urmări progresele efectuate în vederea realizării pieței unice a serviciilor de plată, Comisia ar trebui să aibă obligația de a întocmi un raport la trei ani după expirarea termenului de transpunere a prezentei directive. În perspectiva unei integrări globale a serviciilor financiare și a unei protecții armonizate a consumatorilor și dincolo de aplicarea eficientă a prezentei directive, această examinare ar trebui să se axeze pe necesitatea eventuală de a extinde domeniul său de aplicare asupra monedelor statelor care nu sunt membre UE, precum și asupra operațiunilor de plată în care doar unul dintre prestatorii de servicii de plată implicați este situat pe teritoriul Comunității.

(55) Având în vedere că dispozițiile prezentei directive înlocuiesc dispozițiile Directivei 97/5/CE, respectiva directivă ar trebui abrogată.

(56) Este necesar să se instituie norme mai detaliate privind folosirea frauduloasă a cardurilor de plată, domeniu reglementat în momentul de față de Directiva 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 1997

⁽¹⁾ JO L 281, 23.11.1995, p. 31. Directivă modificată prin Regulamentul (CE) nr. 1882/2003 (JO L 284, 31.10.2003, p. 1).

⁽²⁾ JO C 27, 26.1.1998, p. 34.

privind protecția consumatorilor cu privire la contractele la distanță ⁽¹⁾ și de Directiva 2002/65/CE. Prin urmare, respectivele directive ar trebui modificate în consecință.

(57) Având în vedere că, în temeiul Directivei 2006/48/CE, instituțiile financiare nu sunt supuse normelor aplicabile instituțiilor de credit, acestea ar trebui să facă obiectul acelorași cerințe ca și instituțiile de plată pentru a putea presta servicii de plată în întreaga Comunitate. Prin urmare, Directiva 2006/48/CE ar trebui modificată în consecință.

(58) Având în vedere că, în prezenta directivă, remiterea de bani este definită ca un serviciu de plată care necesită o autorizație în cazul unei instituții de plată sau o înregistrare pentru anumite persoane fizice sau juridice care beneficiază de o clauză de derogare în anumite circumstanțe specificate de dispozițiile prezentei directive, Directiva 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor și finanțării terorismului ⁽²⁾ ar trebui modificată în consecință.

(59) În interesul securității juridice, este adecvat să se stabilească dispoziții tranzitorii în conformitate cu care persoanele care au început să exercite activitatea de instituție de plată în conformitate cu dreptul național înainte de intrarea în vigoare a prezentei directive să continue activitatea respectivă în statul membru în cauză pe o perioadă determinată.

(60) Având în vedere că obiectivul prezentei directive, și anume instituirea unei piețe unice a serviciilor de plată, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de statele membre deoarece implică armonizarea unui mare număr de norme diferite care există în prezent în sistemele juridice ale diverselor state membre și, prin urmare, poate fi realizat mai bine la nivelul Comunității, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din tratat. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.

(61) Măsurile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui adoptate în conformitate cu Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei ⁽³⁾.

(62) Comisia ar trebui, în special, să fie împuternicită să adopte dispoziții de punere în aplicare pentru a se ține cont de evoluțiile pieței și ale tehnologiei. Deoarece măsurile respective au un domeniu general de aplicare și sunt destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentei directive, acestea trebuie adoptate în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 5a din Decizia 1999/468/CE.

⁽¹⁾ JO L 144, 4.6.1997, p. 19. Directivă modificată ultima dată prin Directiva 2005/29/CE.

⁽²⁾ JO L 309, 25.11.2005, p. 15.

⁽³⁾ JO L 184, 17.7.1999, p. 23. Decizie modificată prin Decizia 2006/512/CE (JO L 200, 22.7.2006, p. 11).

(63) În conformitate cu punctul 34 din Acordul interinstituțional pentru o legiferare mai bună ⁽⁴⁾, statele membre sunt încurajate să întocmească, pentru ele însele și în interesul Comunității, propriile tabele care să ilustreze, în măsura posibilului, concordanța dintre prezenta directivă și măsurile de transpunere și să le facă publice,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

OBIECT, DOMENIU DE APLICARE ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiectul

(1) Prezenta directivă stabilește normele în conformitate cu care statele membre disting următoarele șase categorii de prestatori de servicii de plată:

- (a) instituții de credit în sensul articolului 4 punctul 1 litera (a) din Directiva 2006/48/CE;
- (b) instituții emitente de monedă electronică în sensul articolului 1 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2000/46/CE;
- (c) instituții de cecuri poștale care sunt îndreptățite, în conformitate cu legislația națională, să presteze servicii de plată;
- (d) instituții de plată în sensul prezentei directive;
- (e) Banca Centrală Europeană și băncile centrale naționale, atunci când nu acționează în calitate lor de autoritate monetară sau în calitate de alte autorități publice;
- (f) statele membre sau autoritățile lor regionale sau locale, atunci când nu acționează în calitate lor de autorități publice.

(2) Prezenta directivă stabilește, de asemenea, norme în materie de transparență a condițiilor și a cerințelor în materie de informare privind serviciile de plată, precum și în materie de drepturi și obligații respective ale utilizatorilor serviciilor de plată și ale prestatorilor de servicii de plată în contextul prestării de servicii de plată ca ocupație sau activitate comercială obișnuită.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică serviciilor de plată prestate în cadrul Comunității. Cu toate acestea, cu excepția articolului 73, titlurile III și IV din prezenta directivă se aplică doar în cazul în care atât prestatorul de servicii de plată al plătitorului, cât și cel al beneficiarului plății, sau prestatorul de servicii de plată unic al operațiunii de plată, au sediul în Comunitate.

⁽⁴⁾ JO C 321, 31.12.2003, p. 1.

(2) Titlurile III și IV se aplică serviciilor de plată efectuate în euro sau în moneda oficială a unui stat membru care nu aparține zonei euro.

(3) Statele membre pot acorda o derogare de la aplicarea parțială sau integrală a dispozițiilor prezentei directive instituțiilor menționate la articolul 2 din Directiva 2006/48/CE, cu excepția celor menționate la prima și la a doua liniuță din respectivul articol.

Articolul 3

Excludere din domeniul de aplicare

Prezenta directivă nu se aplică:

- (a) operațiunilor de plată efectuate exclusiv în numerar direct de la plătitor către beneficiarul plății, fără intervenția unui intermediar;
- (b) operațiunilor de plată efectuate de la plătitor către beneficiarul plății printr-un agent comercial autorizat să negocieze sau să efectueze vânzări sau achiziții de bunuri sau de servicii în numele plătitorului sau al beneficiarului plății;
- (c) transportului fizic realizat cu titlu profesional de bancnote și de monedă, inclusiv colectarea, procesarea și livrarea acestora;
- (d) operațiunilor de plată care constau în colectarea și livrarea de numerar, fără caracter profesional, în cadrul unei activități caritabile sau nonprofit;
- (e) serviciilor în care numerarul este furnizat plătitorului de către beneficiarul plății ca parte a unei operațiuni de plată, la cererea expresă a utilizatorului serviciilor de plată imediat înaintea executării unei operațiuni de plată printr-o plată efectuată în vederea achiziționării de bunuri sau servicii;
- (f) operațiunilor de schimb valutar, mai precis operațiunilor de tip numerar contra numerar, atunci când fondurile nu sunt păstrate într-un cont de plăți;
- (g) operațiunilor de plată bazate pe oricare dintre următoarele documente, prin care prestatorului de servicii de plată i se solicită să plaseze fonduri la dispoziția beneficiarului plății:
 - (i) cecuri pe suport de hârtie, în conformitate cu Convenția de la Geneva din 19 martie 1931 de stabilire a unei legi uniforme privind cecurile;
 - (ii) cecuri pe suport de hârtie similare cu cele menționate la punctul (i) și reglementate de normele de drept ale statelor membre care nu sunt părți la Convenția de la Geneva din 19 martie 1931 de stabilire a unei legi uniforme privind cecurile;
 - (iii) polițe pe suport de hârtie în conformitate cu Convenția de la Geneva din 7 iunie 1930, care stabilește o legislație uniformă privind cambiile și biletele la ordin;
 - (iv) polițe pe suport de hârtie similare cu cele menționate la punctul (iii) și reglementate de legislația statelor membre care nu sunt părți la Convenția de la Geneva din 7 iunie 1930, care stabilește o legislație uniformă privind cambiile și biletele la ordin;
 - (v) vouchere pe suport de hârtie;
 - (vi) cecuri de călătorie pe suport de hârtie; sau
 - (vii) mandate poștale pe suport de hârtie în conformitate cu definiția Uniunii Poștale Universale;
- (h) operațiunilor de plată efectuate în cadrul unui sistem de plăți sau de decontare a titlurilor de valoare între agenți de compensare, între contrapărți centrale, case de compensare și/sau bănci centrale și alți participanți la sistem, pe de o parte, și prestatori de servicii de plată, pe de altă parte, fără a aduce atingere articolului 28;
- (i) operațiunilor de plată legate de administrarea activelor și a titlurilor, inclusiv a dividendelor, a veniturilor sau a altor sume distribuite, a rambursărilor sau a vânzărilor, efectuate de persoanele vizate la litera (h) sau de societăți de investiții, instituții de credit, organisme de plasament colectiv sau societăți de administrare de portofolii care oferă servicii de investiții și de orice alte entități autorizate să aibă în custodie instrumente financiare;
- (j) serviciilor oferite de prestatorii de servicii tehnice, care contribuie la prestarea de servicii de plată, fără ca aceștia să intre în vreun moment în posesia fondurilor de transferat, inclusiv în domeniul procesării și stocării datelor, al serviciilor fiduciare și de protejare a vieții private, al autentificării datelor și a entităților, al furnizării de rețele de comunicații și tehnologia informației (IT), al furnizării și menținerii terminalelor și dispozitivelor folosite pentru serviciile de plată;
- (k) serviciilor bazate pe instrumente care pot fi folosite pentru a achiziționa bunuri sau servicii doar în localurile folosite de emitent sau, în cadrul unui acord comercial cu emitentul, în cadrul unei rețele limitate de prestatori de servicii sau pentru o categorie limitată de bunuri sau servicii;
- (l) operațiunilor de plată executate prin intermediul oricărui dispozitiv de telecomunicații digital sau IT sau, în cazul în care bunurile sau serviciile achiziționate sunt livrate și urmează să fie folosite prin intermediul unui dispozitiv de telecomunicații, digital sau IT, cu condiția ca operatorul de servicii de telecomunicații, digitale sau IT să nu acționeze doar ca intermediar între utilizatorul serviciilor de plată și furnizorul bunurilor și serviciilor;
- (m) operațiunilor de plată efectuate între prestatori de servicii de plată, agenții sau sucursalele acestora în nume propriu;
- (n) operațiunilor de plată efectuate între o întreprindere-mamă și filiala sa sau între filialele aceleiași întreprinderi-mamă, fără intervenția în calitate de intermediar a unui alt prestator de servicii de plată decât o întreprindere care aparține aceluiași grup;

- (o) serviciilor oferite de prestatori de retragere de numerar prin intermediul unui automat bancar, acționând în numele unuia sau al mai multor emitenți de carduri, care nu sunt parte la contractul-cadru cu clientul care retrage banii dintr-un cont de plăți, cu condiția ca acești prestatori să nu asigure alte servicii de plată dintre cele enumerate în anexă.

Articolul 4

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. prin „stat membru de origine” se înțelege:
 - (i) statul membru în care se află sediul social al prestatorului de servicii de plată; sau
 - (ii) în cazul în care, în conformitate cu legislația națională, prestatorul de servicii de plată nu are sediu social, statul membru în care se află sediul central al acestuia;
2. prin „stat membru gazdă” se înțelege statul membru, altul decât statul membru de origine, în care un prestator de servicii de plată are un agent sau o sucursală sau unde prestează servicii de plată;
3. prin „serviciu de plată” se înțelege una dintre activitățile comerciale enumerate în anexă;
4. prin „instituție de plată” se înțelege persoana juridică care a fost autorizată, în conformitate cu articolul 10, să furnizeze și să presteze servicii de plată în întreaga Comunitate;
5. prin „operațiune de plată” se înțelege acțiunea, inițiată de plătitor sau de beneficiarul plății, de a plasa, transfera sau retrage fonduri, indiferent de eventualele obligații subiacente existente între plătitor și beneficiarul plății;
6. prin „sistem de plăți” se înțelege un sistem de transfer de fonduri, reglementat de prevederi și norme comune formale și standardizate, pentru procesarea, compensarea și/sau decontarea operațiunilor de plată;
7. prin „plătitor” se înțelege persoana fizică sau juridică care este titularul unui cont de plăți și care autorizează un ordin de plată din acel cont de plăți sau, în cazul în care nu este vorba de un cont de plăți, persoana fizică sau juridică care dă un ordin de plată;
8. prin „beneficiar al plății” se înțelege persoana fizică sau juridică care este destinatarul vizat al fondurilor care au făcut obiectul unei operațiuni de plată;
9. prin „prestator de servicii de plată” se înțelege entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) și persoanele fizice și juridice care beneficiază de derogare în temeiul articolului 26;
10. prin „utilizator al serviciilor de plată” se înțelege persoana fizică sau juridică care folosește un serviciu de plată în calitate de plătitor, de beneficiar al plății sau în ambele calități;
11. prin „consumator” se înțelege persoana fizică care, în cadrul contractelor de servicii reglementate de prezenta directivă, acționează în alte scopuri decât cele legate de activitatea sa comercială sau profesională;
12. prin „contract-cadru” se înțelege un contract de servicii de plată care reglementează executarea, în viitor, a unor operațiuni de plată individuale și succesive și care poate conține obligația de a constitui un cont de plăți, precum și condițiile legate de constituirea acestuia;
13. prin „remitere de bani” se înțelege un serviciu de plată în cadrul căruia se primesc fonduri de la un plătitor, fără crearea unui cont de plăți în numele plătitorului sau al beneficiarului plății, cu scopul unic de a transfera o sumă echivalentă unui beneficiar al plății sau unui alt prestator de servicii de plată care acționează în numele beneficiarului plății și/sau în cadrul căruia aceste fonduri sunt primite în numele beneficiarului plății și sunt puse la dispoziția acestuia;
14. prin „cont de plăți” se înțelege un cont deținut în numele unuia sau al mai multor utilizatori ai serviciilor de plată și care este folosit pentru executarea operațiunilor de plată;
15. prin „fonduri” se înțelege bancnote și monede, bani scripturali și monedă electronică astfel cum sunt definiți la articolul 1 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2000/46/CE;
16. prin „ordin de plată” se înțelege orice dispoziție a plătitorului sau a beneficiarului plății către prestatorul său de servicii de plată prin care se solicită executarea unei operațiuni de plată;
17. prin „data valutei” se înțelege data de referință folosită de un prestator de servicii de plată pentru a calcula dobânda pentru fondurile debitate dintr-un sau creditate într-un cont de plăți;
18. prin „curs de schimb de referință” se înțelege cursul de schimb folosit ca bază de calcul pentru schimburile valutare și care este furnizat de prestatorul de servicii de plată sau provine dintr-o sursă publică;
19. prin „autentificare” se înțelege procedura care permite prestatorului de servicii de plată să verifice utilizarea unui instrument de plată specific, inclusiv elementele sale de securitate personalizate;
20. prin „rata dobânzii de referință” se înțelege rata dobânzii folosită ca bază de calcul pentru dobânzile care urmează să fie aplicate și care provine dintr-o sursă publică, care poate fi verificată de ambele părți ale unui contract de servicii de plată;
21. prin „cod unic de identificare” se înțelege combinația de litere, cifre sau simboluri specificate utilizatorului serviciilor de plată de către prestatorul de servicii de plată și care urmează să fie furnizată de utilizatorul serviciilor de plată în scopul identificării fără ambiguitate a celui alt utilizator al serviciilor de plată și/sau a contului său de plăți pentru o operațiune de plată;

22. prin „agent” se înțelege o persoană fizică sau juridică care furnizează servicii de plată în numele unei instituții de plată;
23. prin „instrument de plată” se înțelege orice dispozitiv (dispozitive) personalizat(e) și/sau orice serie de proceduri convenite între utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată și folosit de utilizatorul serviciilor de plată pentru a iniția un ordin de plată;
24. prin „mijloace de comunicare la distanță” se înțelege orice mijloace care, fără prezența fizică simultană a prestatorului și a utilizatorului serviciilor de plată, pot fi folosite pentru încheierea unui contract de servicii de plată;
25. prin „suport durabil” se înțelege orice instrument care permite utilizatorului serviciilor de plată să stocheze informații adresate personal acestuia, într-un mod accesibil pentru consultări ulterioare și pentru o perioadă de timp adecvată scopurilor informației respective, și care permite reproducerea identică a informațiilor stocate;
26. prin „microîntreprindere” se înțelege o întreprindere care, la momentul încheierii contractului privind serviciile de plată, este o întreprindere în conformitate cu definiția de la articolul 1 și de la articolul 2 alineatele (1) și (3) din anexa la Recomandarea 2003/361/CE;
27. prin „zi lucrătoare” se înțelege o zi în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului sau al beneficiarului plății implicat în executarea unei operațiuni de plată exercită activități și este în măsură să execute operațiuni de plată;
28. prin „debitare directă” se înțelege un serviciu de plată pentru debitarea contului de plăți al plătitorului, în cazul în care o operațiune de plată este inițiată de beneficiarul plății pe baza consimțământului acordat de către plătitor fie beneficiarului plății, fie prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății sau prestatorului de servicii de plată al plătitorului;
29. prin „sucursală” se înțelege un punct de lucru, altul decât sediul central, care constituie o parte a instituției de plată, care nu are personalitate juridică și care efectuează direct, în întregime sau în parte, operațiunile inerente activității unei instituții de plată; toate punctele de lucru constituite în același stat membru de o instituție de plată al cărei sediu central este în alt stat membru sunt considerate ca fiind o singură sucursală;
30. prin „grup” se înțelege un grup de întreprinderi care constă dintr-o întreprindere-mamă, filialele sale și entitățile în care întreprinderea-mamă sau filialele sale dețin o participație, precum și întreprinderile legate între ele de o relație în sensul articolului 12 alineatul (1) din Directiva 83/349/CEE.

TITLUL II

PRESTATORII DE SERVICII DE PLATĂ

CAPITOLUL 1

Instituții de plată

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 5

Cererile de autorizare

Obținerea unei autorizații în calitate de instituție de plată este condiționată de transmiterea către autoritățile competente ale statului membru de origine a unei cereri însoțite de următoarele:

- (a) un program de activitate care să indice în special tipul de servicii de plată vizate;
- (b) un plan de afaceri care include un buget estimativ privind primele trei exerciții financiare, care să demonstreze că solicitantul poate folosi sistemele, resursele și procedurile adecvate și proporționale necesare pentru buna sa funcționare;
- (c) dovezi care să demonstreze că instituția de plată deține capitalul inițial prevăzut la articolul 6;
- (d) în cazul instituțiilor de plată menționate la articolul 9 alineatul (1), o descriere a măsurilor întreprinse în vederea protejării fondurilor utilizatorilor serviciilor de plată în conformitate cu articolul 9;
- (e) o descriere a sistemului de conducere a întreprinderii și a mecanismelor de control intern, în special procedurile administrative, de gestionare a riscurilor și procedurile contabile ale solicitantului, care să demonstreze că aceste sisteme de conducere, aceste mecanisme de control și aceste proceduri sunt proporționale, justificate, valide și adecvate;
- (f) o descriere a mecanismelor de control intern instituite de solicitant pentru a se conforma obligațiilor în materie de spălare a banilor și de finanțare a terorismului în conformitate cu dispozițiile Directivei 2005/60/CE și ale Regulamentului (CE) nr. 1781/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 noiembrie 2006 cu privire la informațiile privind plătitorul care însoțesc transferurile de fonduri ⁽¹⁾;
- (g) o descriere a structurii organizatorice a solicitantului, inclusiv, dacă este cazul, o descriere a posibilității de utilizare a agenților și a sucursalelor, o descriere a acordurilor de externalizare, precum și participarea sa la un sistem de plăți național sau internațional;
- (h) identitatea persoanelor care, direct sau indirect, dețin participații la capitalul solicitantului în sensul articolului 4 alineatul (11) din Directiva 2006/48/CE, precum și

⁽¹⁾ JO L 345, 8.12.2006, p. 1.

mărimea participațiilor efective și dovada adecvării lor în ceea ce privește nevoia de a asigura administrarea corectă și prudentă a unei instituții de plată;

- (i) identitatea directorilor și a persoanelor responsabile cu administrarea instituției de plată și, dacă este cazul, a persoanelor responsabile pentru administrarea activităților legate de serviciile de plată ale instituției de plată, precum și dovezi care să ateste faptul că acestea se bucură de o bună reputație și dețin cunoștințele și experiența adecvate pentru a presta servicii de plată, în conformitate cu dispozițiile din statul membru de origine al instituției de plată;
- (j) dacă este cazul, identitatea auditorilor statutari sau ai firmelor de audit, astfel cum sunt definiți în Directiva 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 17 mai 2006 privind auditul legal al conturilor anuale și al conturilor consolidate ⁽¹⁾;
- (k) statutul juridic al solicitantului și actul constitutiv;
- (l) adresa sediului principal al solicitantului.

În sensul, literelor (d), (e) și (g), solicitantul furnizează o descriere a sistemului său de audit și a dispozițiilor organizatorice adoptate în vederea luării tuturor măsurilor rezonabile pentru a proteja interesele utilizatorilor și pentru a asigura continuitatea și fiabilitatea în efectuarea serviciilor de plată.

Articolul 6

Capitalul inițial

Statele membre cer instituțiilor de plată să dețină, în momentul autorizării, un capital inițial, format din elementele enumerate la articolul 57 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2006/48/CE, după cum urmează:

- (a) în cazul în care instituția de plată prestează numai serviciul de plată menționat la punctul 6 din anexă, capitalul său nu este în niciun moment inferior sumei de 20 000 EUR;
- (b) în cazul în care instituția de plată prestează serviciul de plată enumerat la punctul 7 din anexă, capitalul său nu este în niciun moment inferior sumei de 50 000 EUR; și
- (c) în cazul în care instituția de plată furnizează oricare dintre serviciile de plată enumerate la punctele 1-5 din anexă, capitalul său nu este în niciun moment inferior sumei de 125 000 EUR.

Articolul 7

Fondurile proprii

(1) Fondurile proprii ale instituției de plată, astfel cum sunt definite la articolele 57-61, 63, 64 și 66 din Directiva 2006/48/CE, nu sunt inferioare sumei necesare în temeiul articolelor 6 și 8 din prezenta directivă, oricare este mai mare.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a preveni folosirea multiplă a elementelor eligibile pentru calcularea fondurilor proprii în cazul în care instituția de plată aparține

aceluiași grup ca o altă instituție de plată, instituție de credit, societate de investiții, o societate de administrare a portofoliului sau o întreprindere de asigurări. Prezentul alineat se aplică, de asemenea, în cazul în care o instituție de plată este de natură hibridă și desfășoară alte activități decât prestarea serviciilor de plată enumerate în anexă.

(3) În cazul în care se întrunesc condițiile stabilite la articolul 69 din Directiva 2006/48/CE, statele membre sau autoritățile lor competente pot alege să nu aplice articolul 8 al prezentei directive instituțiilor de plată care participă la supravegherea pe o bază consolidată a instituției de credit mamă în conformitate cu Directiva 2006/48/CE.

Articolul 8

Calculul fondurilor proprii

(1) Fără a aduce atingere cerințelor privind capitalul inițial stabilite la articolul 6, statele membre solicită instituțiilor de plată să dețină în orice moment fonduri proprii calculate în conformitate cu una dintre următoarele trei metode, astfel cum se stabilește de către autoritățile competente, în conformitate cu legislația națională:

Metoda A

Fondurile proprii ale instituțiilor de plată sunt cel puțin egale cu 10 % din cheltuielile sale de exploatare fixe din anul precedent. Autoritățile competente pot ajusta această cerință în caz de modificare semnificativă a activității instituției de plată în raport cu anul precedent. În cazul în care o instituție de plată nu a înregistrat un an complet de activitate de la data calculului, cerința este ca fondurile proprii să fie cel puțin egale cu 10 % din cheltuielile sale de exploatare fixe corespunzătoare prevăzute în planul său de afaceri, cu excepția cazului în care autoritățile competente solicită ajustarea acestui plan.

Metoda B

Fondurile proprii ale instituției de plată sunt cel puțin egale cu suma următoarelor elemente, înmulțite cu coeficientul *k* menționat la alineatul (2), unde volumul plăților (VP) reprezintă o doisprezecime din valoarea totală a operațiunilor de plată executate de instituția de plată în anul precedent:

- (a) 4,0 % din tranșa de VP până la 5 milioane EUR,

plus

- (b) 2,5 % din tranșa de VP peste 5 milioane EUR și până la 10 milioane EUR,

plus

- (c) 1 % din tranșa de VP peste 10 milioane EUR și până la 100 milioane EUR,

plus

⁽¹⁾ JO L 157, 9.6.2006, p. 87.

(d) 0,5 % din tranșa de VP peste 100 milioane EUR și până la 250 milioane EUR,

plus

(e) 0,25 % din tranșa de VP peste 250 milioane EUR.

Metoda C

Fondurile proprii ale instituției de plată sunt cel puțin egale cu indicatorul aplicabil definit la litera (a), înmulțit cu factorul de multiplicare menționat la litera (b) de mai jos și la care se aplică coeficientul k menționat la alineatul (2) de mai jos.

(a) Indicatorul aplicabil este suma următoarelor elemente:

- venituri din dobânzi;
- cheltuieli cu dobânzi;
- comisioane și taxe percepute; și
- alte venituri din exploatare.

Fiecare element este adăugat sumei cu semnul său, pozitiv sau negativ. Venitul din produsele excepționale sau neobișnuite nu poate fi folosit la calcularea indicatorului aplicabil. Cheltuielile legate de externalizarea serviciilor prestate de terți pot micșora indicatorul aplicabil dacă acestea sunt angajate de o întreprindere care face obiectul unei supravegheri în conformitate cu prezenta directivă. Indicatorul aplicabil este calculat pe baza observării anuale efectuate la sfârșitul exercițiului financiar anterior. Indicatorul aplicabil este calculat pe baza exercițiului financiar anterior. Cu toate acestea, fondurile proprii calculate pe baza metodei C nu trebuie să fie inferioare sumei de 80 % din media celor trei exerciții financiare anterioare pentru indicatorul aplicabil. Când nu sunt disponibile cifre auditate, se pot folosi estimări.

(b) Factorul de multiplicare este de:

- (i) 10 % din tranșa indicatorului aplicabil până la 2,5 milioane EUR;
- (ii) 8 % din tranșa indicatorului aplicabil cuprinsă între 2,5 milioane EUR și 5 milioane EUR;
- (iii) 6 % din tranșa indicatorului aplicabil cuprinsă între 5 milioane EUR și 25 milioane EUR;
- (iv) 3 % din tranșa indicatorului aplicabil cuprinsă între 25 milioane EUR și 50 milioane EUR;
- (v) 1,5 % pentru tranșa indicatorului aplicabil care depășește 50 milioane EUR.

(2) Coeficientul k urmând a fi folosit în cazul metodelor B și C este următorul:

(a) 0,5 în cazul în care instituția de plată prestează numai serviciul de plată enumerat la punctul 6 din anexă;

(b) 0,8 în cazul în care instituția de plată prestează serviciul de plată enumerat la punctul 7 din anexă;

(c) 1 în cazul în care instituția de plată prestează oricare dintre serviciile de plată enumerate la punctele 1-5 din anexă.

(3) Autoritățile competente pot, pe baza evaluării procesului de gestionare a riscului, a bazei de date privind riscurile de pierderi și a mecanismelor de control ale instituției de plată, să solicite instituției de plată să dețină o sumă de fonduri proprii cu până la 20 % mai mare decât cea care ar rezulta din aplicarea metodei folosite în conformitate cu alineatul (1), sau să permită instituției de plată să dețină o sumă de fonduri proprii cu până la 20 % mai mică decât cea care ar rezulta din aplicarea metodei folosite în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 9

Cerințe în materie de protejare a fondurilor

(1) Statele membre sau autoritățile competente impun cerința ca o instituție de plată care prestează oricare dintre serviciile de plată enumerate în anexă și care desfășoară în același timp alte activități comerciale menționate la articolul 16 alineatul (1) litera (c) să protejeze fondurile primite de la utilizatorii serviciilor de plată sau prin intermediul unui alt prestator de servicii de plată pentru executarea unor operațiuni de plată, după cum urmează:

Fie:

(a) aceste fonduri nu sunt niciodată amestecate cu fondurile vreunei persoane fizice sau juridice alta decât utilizatorul serviciilor de plată în numele căruia sunt deținute fondurile și, în cazul în care acestea sunt încă deținute de instituția de plată și nu sunt încă remise beneficiarului plății și nici transferate unui alt prestator de servicii de plată înainte de terminarea zilei lucrătoare care urmează zilei în care au fost primite, acestea sunt depuse într-un cont separat într-o instituție de credit sau sunt investite în active sigure, lichide și cu risc scăzut, astfel cum sunt definite de autoritățile competente ale statului membru de origine; și

(b) aceste fonduri sunt exceptate, în conformitate cu dreptul național și în interesul utilizatorilor serviciilor de plată, de la posibilitatea de urmărire pentru satisfacerea creanțelor altor creditori ai instituției de plată, în special în caz de insolvență a acesteia;

fie

(c) sunt acoperite de o poliță de asigurare sau de o altă garanție comparabilă din partea unei societăți de asigurări sau a unei instituții de credit, care nu aparține aceleiași grup cu cel din care face parte instituția de plată respectivă, pentru o sumă echivalentă cu cea care ar fi fost separată în absența unei polițe de asigurare sau a unei alte garanții comparabile, plătită în cazul în care instituția de plată nu poate să facă față obligațiilor sale financiare.

(2) În cazul în care o instituție de plată este obligată să protejeze fondurile în conformitate cu alineatul (1) și în care o parte din respectivele fonduri urmează să fie folosită pentru operațiuni de plată viitoare, restul fondurilor urmând să fie folosite pentru alte servicii decât cele de plată, partea de fonduri care urmează a fi folosită pentru viitoarele operațiuni de plată se supune cerințelor de la alineatul (1). În cazul în care această parte este variabilă sau nu este cunoscută în avans, statele membre pot permite instituțiilor de plată să aplice prezentul alineat pe baza unei părți reprezentative care se estimează că va fi folosită pentru serviciile de plată, cu condiția ca această parte reprezentativă să poată fi estimată în mod rezonabil, pe baza datelor istorice, de o manieră satisfăcătoare pentru autoritățile competente.

(3) Statele membre sau autoritățile competente pot cere ca instituțiile de plată care nu desfășoară alte activități menționate la articolul 16 alineatul (1) litera (c) să respecte, de asemenea, cerințele în materie de protejare a fondurilor în temeiul alineatului (1) din prezentul articol.

(4) Statele membre sau autoritățile competente pot, de asemenea, limita acest tip de cerințe în materie de protejare a fondurilor la fondurile acelor utilizatori ai serviciilor de plată ale căror fonduri depășesc individual un prag de 600 EUR.

Articolul 10

Acordarea autorizației

(1) Statele membre solicită întreprinderilor, altele decât cele menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(c), (e) și (f) și altele decât persoanele fizice sau juridice care beneficiază de o derogare în temeiul articolului 26, care intenționează să presteze servicii de plată, să obțină o autorizație în calitate de instituție de plată înainte de a începe să presteze servicii de plată. Autorizația se acordă doar unei persoane juridice stabilite într-un stat membru.

(2) Se acordă o autorizație dacă informațiile și documentele care însoțesc cererea respectă toate cerințele prevăzute la articolul 5 și dacă, după examinarea dosarului, autoritățile competente își dau avizul favorabil. Înainte de acordarea unei autorizații, autoritățile competente pot consulta, în cazurile justificate, banca centrală națională sau alte autorități publice competente.

(3) O instituție de plată care are un sediu social, în conformitate cu legislația națională din statul său membru de origine, trebuie să aibă sediul central în același stat membru în care se află sediul său social.

(4) Autoritățile competente acordă o autorizație doar dacă, ținând seama de nevoia de a garanta gestionarea corectă și prudentă a instituției de plată, instituția de plată are sisteme de conducere solide pentru activitatea sa de prestare de servicii de plată, care să includă o structură organizatorică clară, cu o împărțire a responsabilităților bine definită, transparentă și coerentă, cu proceduri eficiente de identificare, gestionare, monitorizare și raportare a riscurilor la care este sau ar putea fi expusă, precum și mecanisme de control intern adecvate,

inclusiv proceduri administrative și contabile corecte; aceste sisteme, structuri, proceduri și mecanisme sunt exhaustive și proporționale cu natura, scara și complexitatea serviciilor de plată prestate de instituția de plată.

(5) În cazul în care o instituție de plată prestează oricare dintre serviciile de plată enumerate în anexă și desfășoară în paralel alte activități comerciale, autoritățile competente pot cere constituirea unei entități separate pentru serviciile de plată în cazul în care celelalte activități comerciale aduc atingere sau ar putea să aducă atingere fie solidității financiare a instituției de plată, fie capacității autorităților competente de a controla dacă instituția de plată respectă toate obligațiile impuse de prezenta directivă.

(6) Autoritățile competente refuză acordarea unei autorizații în cazul în care, ținând seama de necesitatea de a garanta gestionarea corectă și prudentă a unei instituții de plată, nu sunt convinse că acționarii sau asociații care dețin o participație calificată au calitățile necesare.

(7) În situația în care există legături strânse între instituțiile de plată și orice alte persoane fizice sau juridice, în sensul articolului 4 alineatul (46) din Directiva 2006/48/CE, autoritățile competente acordă o autorizație numai dacă legăturile respective nu împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor lor de supraveghere.

(8) Autoritățile competente acordă o autorizație doar dacă actele cu putere de lege și actele administrative ale unei țări terțe care reglementează una sau mai multe persoane fizice sau juridice cu care instituția de plată are legături strânse, sau dificultățile legate de aplicarea acestor acte cu putere de lege și acte administrative, nu împiedică exercitarea efectivă a funcțiilor lor de supraveghere.

(9) O autorizație este valabilă în toate statele membre și permite instituției de plată respective să presteze servicii de plată în întreaga Comunitate, în virtutea libertății de a presta servicii sau a libertății de stabilire, cu condiția ca acest tip de servicii să fie acoperite de autorizație.

Articolul 11

Comunicarea deciziei

În termen de trei luni de la data primirii unei cereri sau, dacă aceasta este incompletă, de la data primirii tuturor informațiilor necesare pentru luarea unei decizii, autoritățile competente informează solicitantul cu privire la acordarea sau refuzarea acordării autorizației. În cazul în care se refuză acordarea autorizației, se precizează motivele refuzului.

Articolul 12

Retragerea autorizației

(1) Autoritățile competente pot retrage o autorizație acordată unei instituții de plată doar în cazul în care instituția:

- (a) nu folosește autorizația în termen de 12 luni, renunță în mod expres la autorizație sau încetează să mai exercite o activitate pe o perioadă mai mare de șase luni, în cazul în

care statul membru respectiv nu prevede că în astfel de situații autorizația își pierde valabilitatea;

- (b) a obținut autorizația prin declarații false sau prin alte mijloace nelegitime;
 - (c) nu mai îndeplinește condițiile de acordare a autorizației;
 - (d) ar constitui o amenințare la adresa stabilității sistemului de plăți dacă ar continua activitatea sa de prestare de servicii de plată; sau
 - (e) se încadrează într-una dintre situațiile pentru care legislația națională prevede retragerea unei autorizații.
- (2) Orice retragere a unei autorizații trebuie motivată, iar motivele trebuie comunicate în consecință părților implicate.
- (3) Retragerea unei autorizații se face publică.

Articolul 13

Înregistrarea

Statele membre constituie un registru public al instituțiilor de plată autorizate și al agenților și sucursalelor acestora, precum și al persoanelor fizice și juridice, inclusiv agenții și sucursalele acestora, care beneficiază de o derogare în conformitate cu articolul 26, precum și al instituțiilor menționate la articolul 2 alineatul (3), în măsura în care acestea au dreptul de a presta servicii de plată în conformitate cu legislația națională. Acestea sunt înregistrate în registrul statului membru de origine.

Acest registru identifică serviciile de plată pentru care instituția de plată deține autorizație sau pentru care persoana fizică sau juridică a fost înregistrată. Instituțiile de plată autorizate figurează în registru pe o listă separată de lista persoanelor fizice sau juridice care au fost înscrise în registru în conformitate cu articolul 26. Registrul este public, este accesibil on-line și este actualizat periodic.

Articolul 14

Menținerea autorizației

În cazul în care apar schimbări care aduc atingere exactității informațiilor sau a documentelor însoțitoare furnizate în conformitate cu articolul 5, instituția de plată informează în consecință, fără întârziere, autoritățile competente ale statului său membru de origine.

Articolul 15

Contabilitatea și auditul statutar

(1) Directiva 78/660/CEE și, dacă este cazul, Directivele 83/349/CEE și 86/635/CEE și Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate ⁽¹⁾ se aplică *mutatis mutandis* instituțiilor de plată.

⁽¹⁾ JO L 243, 11.9.2002, p. 1.

(2) Cu excepția unei derogări acordate în temeiul Directivei 78/660/CEE și, dacă este cazul, al Directivelor 83/349/CEE și 86/635/CEE, conturile anuale și conturile consolidate ale instituțiilor de plată sunt verificate de auditori statutari sau de firme de audit în sensul Directivei 2006/43/CE.

(3) Pentru scopuri legate de supraveghere, statele membre impun cerința ca instituțiile de plată să furnizeze informații contabile separate pentru serviciile de plată enumerate în anexă și pentru activitățile vizate la articolul 16 alineatul (1), care fac obiectul unui raport de audit. Acest raport este pregătit, dacă este cazul, de auditorii statutari sau de o firmă de audit.

(4) Obligațiile definite la articolul 53 din Directiva 2006/48/CE se aplică *mutatis mutandis* auditorilor statutari sau firmelor de audit ale instituțiilor de plată în ceea ce privește serviciile de plată.

Articolul 16

Activități

(1) Pe lângă prestarea de servicii de plată enumerate în anexă, instituțiile de plată sunt abilitate să desfășoare următoarele activități:

- (a) prestarea de servicii auxiliare operaționale și conexe în sensul strict al cuvântului, cum ar fi asigurarea executării operațiunilor de plată, a serviciilor de schimb valutar, a activităților de păstrare în custodie, precum și a stocării și procesării datelor;
- (b) exploatarea sistemelor de plăți, fără a aduce atingere articolului 28;
- (c) activități comerciale altele decât prestarea de servicii de plată, având în vedere dreptul comunitar și național aplicabil.

(2) Când instituțiile de plată prestează unul sau mai multe dintre serviciile de plată enumerate în anexă, acestea pot deține doar conturi de plăți folosite exclusiv pentru operațiunile de plată. Orice fonduri primite de instituțiile de plată de la utilizatorii serviciilor de plată în vederea prestării de servicii de plată nu reprezintă un depozit sau alte fonduri rambursabile în sensul articolului 5 din Directiva 2006/48/CE și nici monedă electronică în sensul articolului 1 alineatul (3) din Directiva 2000/46/CE.

(3) Instituțiile de plată pot acorda credite legate de serviciile de plată menționate la punctul 4, 5 sau 7 din anexă doar dacă se întrunesc următoarele condiții:

- (a) creditul are un caracter accesoriu și este acordat exclusiv în legătură cu executarea unei operațiuni de plată;

- (b) fără a aduce atingere normelor de drept intern privind acordarea de credit prin cărți de credit, creditul acordat în legătură cu o plată și executat în conformitate cu articolul 10 alineatul (9) și cu articolul 25 este rambursat într-o perioadă scurtă, care în nici un caz nu depășește douăsprezece luni;
- (c) acest credit nu este acordat din fondurile primite sau deținute în scopul executării unei operațiuni de plată;
- (d) fondurile proprii ale instituției de plată sunt în orice moment, în opinia autorităților de supraveghere, corespunzătoare în raport cu valoarea totală a creditului acordat.
- (4) Instituțiile de plată nu exercită activitatea de primire de depozite sau de alte fonduri rambursabile în sensul articolului 5 din Directiva 2006/48/CE.
- (5) Prezenta directivă nu aduce atingere măsurilor naționale de punere în aplicare a Directivei 87/102/CEE. De asemenea, prezenta directivă nu aduce atingere altor dispoziții relevante ale legislației comunitare și naționale în ceea ce privește condițiile de acordare a creditelor pentru consum, nearmonizate prin prezenta directivă, care sunt în conformitate cu legislația comunitară.

Secțiunea 2

Alte cerințe

Articolul 17

Recurgerea la agenți, sucursale sau la entități către care se externalizează anumite activități

- (1) Când o instituție de plată intenționează să presteze servicii de plată prin intermediul unui agent, aceasta comunică autorităților competente ale statului său membru de origine următoarele informații:
- (a) denumirea și adresa agentului;
- (b) o descriere a mecanismelor de control intern care urmează să fie folosite de agenți pentru a se conforma obligațiilor în materie de spălare a banilor și de finanțare a terorismului în conformitate cu Directiva 2005/60/CE; și
- (c) identitatea directorilor și a persoanelor responsabile cu administrarea agentului care urmează să fie folosit pentru prestarea de servicii de plată și dovezi care să ateste faptul că acestea sunt persoane potrivite și onorabile.
- (2) Când autoritățile competente primesc informațiile în conformitate cu alineatul (1), acestea pot înregistra agentul în registrul prevăzut la articolul 13.
- (3) În cazul în care consideră că informațiile care le-au fost furnizate sunt incorecte, înainte de a înregistra agentul în registrul, autoritățile competente pot lua măsuri suplimentare pentru verificarea informațiilor.
- (4) În cazul în care, după luarea măsurilor suplimentare pentru verificarea informațiilor, autoritățile competente nu sunt convinse că informațiile care le-au fost furnizate în conformitate cu alineatul (1) sunt corecte, acestea refuză să înregistreze agentul în registrul prevăzut la articolul 13.
- (5) În cazul în care instituția de plată dorește să presteze servicii de plată în alt stat membru prin angajarea unui agent, aceasta urmează procedurile prevăzute la articolul 25. În acest caz, înainte ca agentul să poată fi înregistrat în conformitate cu prezentul articol, autoritățile competente ale statului membru de origine informează autoritățile competente ale statului membru gazdă asupra intenției de a înregistra agentul și țin cont de avizul acestor autorități.
- (6) În cazul în care autoritățile competente ale statului membru gazdă propus au motive întemeiate pentru a suspecta că, în legătură cu proiectul de angajare a agentului sau de constituire a sucursalei, au loc, au avut loc sau s-a încercat efectuarea unor activități de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului în sensul Directivei 2005/60/CE, sau că angajarea acestui agent sau constituirea acestei sucursale ar putea crește riscul de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, acestea informează în consecință autoritățile competente ale statului membru de origine, care pot refuza înregistrarea agentului sau a sucursalei, sau pot anula înregistrarea agentului sau sucursalei dacă aceasta a fost deja efectuată.
- (7) În cazul în care o instituție de plată intenționează să externalizeze funcții operaționale sau servicii de plată, aceasta informează în consecință autoritățile competente ale statului său membru de origine.

Externalizarea funcțiilor operaționale importante nu trebuie realizată într-un mod care să dăuneze semnificativ calității controlului intern al instituției de plată și care să împiedice autoritatea de supraveghere să controleze respectarea corespunzătoare a tuturor obligațiilor stabilite în prezenta directivă.

În sensul celui de-al doilea paragraf, o funcție operațională este considerată importantă dacă apariția unei anomalii sau a unei insuficiențe în activitatea sa ar aduce atingere în mod semnificativ capacității instituției de plată de a se conforma permanent condițiilor de autorizare solicitate în conformitate cu prezentul titlu sau celorlalte obligații care îi revin în conformitate cu prezenta directivă, sau performanțelor sale financiare, sau solidității sau continuității serviciilor sale de plată. Statele membre garantează că, atunci când instituțiile de plată externalizează funcții operaționale importante, instituția de plată respectă următoarele condiții:

- (a) externalizarea nu conduce la delegarea responsabilității organelor de conducere ale instituției;
- (b) relația și obligațiile instituției de plată în raport cu utilizatorii serviciilor sale de plată în conformitate cu prezenta directivă nu se modifică;
- (c) condițiile pe care instituția de plată le respectă în conformitate cu prezentul titlu pentru a fi și a rămâne autorizată nu sunt afectate; și
- (d) niciuna dintre celelalte condiții de care a depins autorizarea instituției de plată nu sunt eliminate sau modificate.

(8) Instituțiile de plată se asigură că agenții sau sucursalele care acționează în numele lor informează utilizatorii serviciilor de plată în consecință.

Articolul 18

Răspundere

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care instituțiile de plată delegă unor terți exercitarea funcțiilor operaționale, instituțiile de plată respective iau măsuri rezonabile pentru a garanta respectarea cerințelor prezentei directive.

(2) Statele membre solicită instituțiilor de plată să își asume în continuare răspunderea completă pentru toate actele salariaților lor și ale tuturor agenților, sucursalelor sau entităților către care se externalizează activități.

Articolul 19

Arhivarea

Statele membre impun instituțiilor de plată să păstreze toate înregistrările corespunzătoare în sensul prezentului titlu timp de cel puțin cinci ani, fără a aduce atingere Directivei 2005/60/CE sau altor dispoziții relevante ale legislației naționale sau comunitare.

Secțiunea 3

Autoritățile competente și supravegherea

Articolul 20

Desemnarea autorităților competente

(1) Statele membre desemnează în calitate de autorități competente responsabile pentru autorizarea și supravegherea prudențială a instituțiilor de plată și însărcinate cu îndatoririle prevăzute în cadrul prezentului titlu fie autorități publice, fie organisme recunoscute de legislația națională sau de autoritățile publice special abilitate în acest scop de legislația națională, inclusiv de băncile centrale naționale.

Autoritățile competente garantează independența față de organismele economice și evită orice conflict de interese. Fără a aduce atingere primului paragraf, instituțiile de plată, instituțiile de credit, instituțiile emitente de monedă electronică sau instituțiile de cecuri poștale nu pot fi desemnate în calitate de autorități competente.

Statele membre informează Comisia în această privință.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în conformitate cu alineatul (1) dispun de toate competențele necesare pentru îndeplinirea sarcinilor lor.

(3) Statele membre care au pe teritoriul lor mai mult de o autoritate competentă pentru aspectele reglementate de prezentul titlu se asigură că autoritățile respective cooperează îndeaproape, astfel încât să își îndeplinească sarcinile în mod eficient. Același lucru este valabil în cazul în care autoritățile

competente pentru chestiunile reglementate în cadrul prezentului titlu nu sunt autoritățile competente responsabile pentru supravegherea instituțiilor de credit.

(4) Misiunile autorităților competente desemnate în conformitate cu alineatul (1) țin de responsabilitatea autorităților competente ale statului membru de origine.

(5) Alineatul (1) nu implică faptul că autoritățile competente ar fi obligate să supravegheze activitățile comerciale ale instituției de plată, altele decât prestarea de servicii de plată enumerate în anexă, și activitățile enumerate la articolul 16 alineatul (1) litera (a).

Articolul 21

Supravegherea

(1) Statele membre se asigură că autoritățile competente efectuează controale proporționale, adecvate și adaptate riscurilor la care sunt expuse instituțiile de plată, în vederea verificării conformității continue cu prezentul titlu.

Pentru verificarea conformității cu prezentul titlu, autoritățile competente sunt abilitate să adopte următoarele măsuri, în special:

- (a) să solicite instituției de plată să furnizeze orice informație necesară pentru supravegherea respectării condițiilor;
- (b) să efectueze inspecții la fața locului în cadrul instituției de plată, al oricărui agent sau sucursală care prestează servicii de plată sub răspunderea instituției de plată, sau în cadrul oricărei entități către care se externalizează servicii de plată;
- (c) să emită recomandări, orientări și, dacă este cazul, dispoziții administrative cu caracter obligatoriu; și
- (d) să suspende sau să retragă autorizația în cazurile prevăzute la articolul 12.

(2) Fără a aduce atingere procedurilor de retragere a autorizațiilor și dispozițiilor de drept penal, statele membre dispun ca autoritățile lor competente respective să poată aplica sau impune instituțiilor de plată sau celor care controlează efectiv activitățile instituțiilor de plată și care încalcă actele cu putere de lege sau actele administrative privind supravegherea sau exercitarea activității lor de prestatori de servicii de plată, sancțiuni sau măsuri care să vizeze în mod specific încetarea încălcărilor constatate sau a cauzelor acestora.

(3) Fără a aduce atingere cerințelor articolului 6, ale articolului 7 alineatele (1) și (2) și ale articolului 8, statele membre garantează că autoritățile competente sunt abilitate să ia măsurile descrise la alineatul (1) din prezentul articol pentru a asigura un capital suficient pentru serviciile de plată, în special în cazurile în care activitățile, altele decât serviciile de plată ale instituției de plată, aduc atingere sau ar putea să aducă atingere solidității financiare a instituției de plată.

Articolul 22

Secretul profesional

(1) Statele membre se asigură că toate persoanele care lucrează sau au lucrat pentru autoritățile competente, precum și experții care acționează în numele autorităților competente, sunt obligați să respecte secretul profesional, fără a aduce atingere situațiilor prevăzute de dreptul penal.

(2) În cadrul schimbului de informații prevăzut la articolul 24, respectarea secretului profesional se aplică cu strictețe, pentru a garanta protecția drepturilor persoanelor fizice și ale întreprinderilor.

(3) Statele membre pot aplica prezentul articol ținând seama, *mutatis mutandis*, de articolele 44-52 din Directiva 2006/48/CE.

Articolul 23

Dreptul de a acționa în instanță

(1) Statele membre se asigură că deciziile luate de autoritățile competente în privința unei instituții de plată, în temeiul actelor cu putere de lege și actelor administrative adoptate în conformitate cu prezenta directivă, pot fi atacate în instanță.

(2) Alineatul (1) se aplică, de asemenea, în cazul abținerii de a acționa.

Articolul 24

Schimbul de informații

(1) Autoritățile competente ale diverselor state membre cooperează între ele și, dacă este cazul, cu Banca Centrală Europeană și cu băncile centrale naționale ale statelor membre și cu alte autorități competente relevante desemnate în cadrul legislației comunitare sau naționale aplicabile prestatorilor de servicii de plată.

(2) În plus, statele membre autorizează schimburile de informații între autoritățile lor competente și:

- (a) autoritățile competente din alte state membre responsabile cu autorizarea și supravegherea instituțiilor de plată;
- (b) Banca Centrală Europeană și băncile centrale naționale ale statelor membre, în calitate de autorități monetare și de supraveghere și, dacă este cazul, alte autorități publice responsabile cu supravegherea sistemelor de plăți și de decontare;
- (c) alte autorități competente desemnate în conformitate cu prezenta directivă, cu Directiva 95/46/CE, cu Directiva 2005/60/CE și cu alte norme comunitare aplicabile prestatorilor de servicii de plată, cum ar fi legislația aplicabilă protecției persoanelor în domeniul procesării datelor cu caracter personal, precum și al spălării banilor și al finanțării terorismului.

Articolul 25

Exercitarea dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii

(1) Orice instituție de plată autorizată care dorește să presteze servicii de plată pentru prima dată într-un alt stat membru decât statul său membru de origine, în virtutea dreptului de stabilire și a libertății de a presta servicii, informează autoritățile competente ale statului său membru de origine în acest sens.

În termen de o lună de la primirea acestei informări, autoritățile competente din statul membru de origine informează autoritățile competente ale statului membru gazdă cu privire la numele și adresa instituției de plată, la numele persoanelor responsabile pentru conducerea sucursalei, structura sa organizatorică și la tipul serviciilor de plată pe care intenționează să le presteze pe teritoriul statului membru gazdă.

(2) Pentru a efectua controale și pentru a adopta măsurile necesare prevăzute la articolul 21 cu privire la un agent, o sucursală sau o entitate către care se externalizează activități ale unei instituții de plată situată pe teritoriul altui stat membru, autoritățile competente din statul membru de origine cooperează cu autoritățile competente ale statului membru gazdă.

(3) În cadrul cooperării în conformitate cu alineatele (1) și (2), autoritățile competente din statul membru de origine notifică autoritățile competente din statul membru gazdă ori de câte ori intenționează să efectueze o inspecție la fața locului pe teritoriul acestuia din urmă.

Cu toate acestea, dacă doresc, autoritățile competente din statul membru de origine pot delega autorităților competente ale statului membru gazdă sarcina de a efectua inspecții la fața locului în cadrul instituției în cauză.

(4) Autoritățile competente își comunică reciproc toate informațiile esențiale și/sau relevante, în special în cazul în care se constată sau se suspectează că un agent, o sucursală sau o entitate către care se externalizează activități încalcă normele. În această privință, autoritățile competente comunică, la cerere, toate informațiile relevante și, din proprie inițiativă, toate informațiile esențiale.

(5) Alineatele (1)-(4) nu aduc atingere obligației autorităților competente prevăzute în Directiva 2005/60/CE și în Regulamentul (CE) nr. 1781/2006, în special la articolul 37 alineatul (1) din Directiva 2005/60/CE și la articolul 15 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1781/2006, de a supraveghea sau de a controla respectarea cerințelor stabilite în aceste instrumente.

Secțiunea 4

Derogări

Articolul 26

Condiții

(1) Fără a aduce atingere articolului 13, statele membre pot deroga sau pot acorda posibilitatea autorităților lor competente să deroge, integral sau parțial, de la aplicarea procedurii și condițiilor prevăzute la secțiunile 1-3, cu excepția articolelor 20,

22, 23 și 24 și pot permite sau pot acorda posibilitatea autorităților lor competente să autorizeze înscrierea persoanelor fizice sau juridice în registrul prevăzut la articolul 13, în cazul în care:

(a) valoarea totală medie pentru cele douăsprezece luni precedente a operațiunilor de plată executate de persoana în cauză, inclusiv de orice agent pentru care are răspundere deplină, nu depășește suma de 3 milioane EUR pe lună. Acest criteriu este evaluat în raport cu valoarea totală a operațiunilor de plată prevăzută în planul său de afaceri, cu excepția cazului în care autoritățile competente cer modificarea planului respectiv; și

(b) niciuna dintre persoanele fizice responsabile pentru gestionarea sau funcționarea unității comerciale nu a fost condamnată pentru delikte legate de operațiuni de spălare de bani, de finanțare a terorismului sau de alte infracțiuni financiare.

(2) Orice persoană fizică sau juridică înregistrată în conformitate cu alineatul (1) trebuie să aibă sediul central sau reședința în statul membru în care își desfășoară în fapt activitatea.

(3) Persoanele menționate la alineatul (1) sunt considerate instituții de plată; cu toate acestea, articolul 10 alineatul (9) și articolul 25 nu li se aplică.

(4) De asemenea, statele membre pot dispune ca orice persoană fizică sau juridică înregistrată în conformitate cu alineatul (1) să poată desfășura doar anumite activități enumerate la articolul 16.

(5) Persoanele menționate la alineatul (1) notifică autoritățile competente cu privire la orice modificare a situației lor care prezintă relevanță pentru condiția enunțată la acel alineat. Statele membre iau măsurile necesare pentru a garanta că, în cazurile în care condițiile prevăzute la alineatele (1), (2) și (4) din prezentul articol nu mai sunt întrunite, persoanele în cauză să ceară autorizarea în termen de 30 de zile calendaristice în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 10.

(6) Prezentul articol nu se aplică în ceea ce privește dispozițiile Directivei 2005/60/CE sau dispozițiile naționale privind lupta împotriva spălării banilor.

Articolul 27

Notificarea și informarea

În cazul în care un stat membru recurge la derogarea prevăzută la articolul 26, acesta înștiințează Comisia în acest sens până cel târziu la 1 noiembrie 2009 și o informează cu privire la orice modificări ulterioare. În plus, statul membru informează Comisia cu privire la numărul persoanelor fizice și juridice în cauză și cu privire la valoarea anuală a operațiunilor de plată executate, la data de 31 decembrie a fiecărui an calendaristic, astfel cum se prevede la articolul 26 alineatul (1) litera (a).

CAPITOLUL 2

Dispoziții comune

Articolul 28

Accesul la sistemele de plăți

(1) Statele membre se asigură că normele privind accesul la sistemele de plăți al prestatorilor de servicii de plată autorizați sau înregistrați care sunt persoane juridice sunt obiective, nediscriminatorii și proporționale și că respectivele reguli nu împiedică accesul mai mult decât este necesar pentru protejarea sistemului de plăți împotriva unor riscuri specifice, precum riscul de decontare, riscul operațional și riscul comercial și pentru protecția stabilității financiare și operaționale a sistemului de plăți.

Sistemele de plăți nu pot impune prestatorilor de servicii de plată, utilizatorilor serviciilor de plată sau altor sisteme de plăți niciuna din cerințele următoare:

(a) orice norme restrictive privind participarea efectivă la alte sisteme de plăți;

(b) orice normă care să facă o discriminare între prestatorii de servicii de plată autorizați sau între prestatorii de servicii de plată înregistrați în ceea ce privește drepturile și obligațiile participanților, precum și beneficiile pe care le pot pretinde; sau

(c) restricții bazate pe forma de organizare.

(2) Alineatul (1) nu se aplică:

(a) sistemelor de plăți desemnate în temeiul Directivei 98/26/CE;

(b) sistemelor de plăți formate exclusiv din prestatori de servicii de plată care aparțin unui grup format din entități legate prin participații de capital în care una dintre entitățile legate dispune de un control efectiv asupra celorlalte entități legate; sau

(c) sistemelor de plăți în cadrul cărora prestatorul de servicii de plată unic (fie ca entitate unică, fie ca grup):

— acționează sau poate acționa ca prestator de servicii de plată atât pentru plătitor, cât și pentru beneficiarul plății, și deține responsabilitatea exclusivă pentru administrarea sistemului; și

— autorizează alți prestatori de servicii de plată să participe la sistem, iar aceștia din urmă nu au dreptul de a negocia comisioane între ei în ceea ce privește sistemul de plăți, deși își pot stabili propriile tarife în legătură cu plătitorii și cu beneficiarii plății.

Articolul 29

Interdicția ca alte persoane decât prestatorii de servicii de plată să presteze servicii de plată

Statele membre interzic persoanelor fizice și juridice care nu sunt prestatori de servicii de plată și nici nu sunt excluse explicit din domeniul de aplicare al prezentei directive să presteze serviciile de plată enumerate în anexă.

TITLUL III

TRANSPARENȚA CONDIȚIILOR ȘI A CERINȚELOR ÎN MATERIE DE INFORMARE PRIVIND SERVICIILE DE PLATĂ

CAPITOLUL 1

Dispoziții generale

Articolul 30

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul titlu se aplică operațiunilor de plată singulară, contractelor-cadru și operațiunilor de plată prevăzute de acestea. Părțile pot conveni că acesta nu se aplică total sau parțial atunci când utilizatorul serviciilor de plată nu este consumator.

(2) Statele membre pot stabili ca dispozițiile din prezentul titlu să fie aplicate microîntreprinderilor în același mod ca și consumatorilor.

(3) Prezenta directivă nu aduce atingere măsurilor naționale de punere în aplicare a Directivei 87/102/CEE. De asemenea, prezenta directivă nu aduce atingere altor dispoziții relevante ale legislației comunitare și naționale în ceea ce privește condițiile de acordare a creditelor pentru consum nearmonizate prin prezenta directivă, care sunt în conformitate cu legislația comunitară.

Articolul 31

Alte dispoziții din legislația comunitară

Dispozițiile din prezentul titlu nu aduc atingere dispozițiilor de drept comunitar care cuprind cerințe suplimentare privind informațiile prealabile.

Cu toate acestea, în cazul în care se aplică și Directiva 2002/65/CE, dispozițiile legate de informare prevăzute în articolul 3 alineatul (1) din respectiva directivă, cu excepția punctului 2 literele (c)-(g), a punctului 3 literele (a), (d) și (e) și a punctului 4 litera (b) de la alineatul respectiv se înlocuiesc cu articolele 36, 37, 41 și 42 din prezenta directivă.

Articolul 32

Comisioane pentru furnizarea informațiilor

(1) Prestatorul de servicii de plată nu percepe utilizatorului serviciilor de plată comisioane pentru furnizarea de informații în conformitate cu prezentul titlu.

(2) Prestatorul de servicii de plată și utilizatorul acestora pot conveni asupra comisioanelor pentru furnizarea, la cererea utilizatorului serviciilor de plată, de informații suplimentare sau în mod mai frecvent, sau pentru transmiterea acestora prin alte

mijloace de comunicație decât cele specificate în contractul-cadru.

(3) În cazul în care prestatorul de servicii de plată poate impune comisioane pentru informații în conformitate cu alineatul (2), acestea trebuie să fie corespunzătoare și în acord cu costurile reale ale prestatorului serviciilor de plată.

Articolul 33

Sarcina probei privind cerințele în materie de informații

Statele membre pot stipula că sarcina probei aparține prestatorului de servicii de plată pentru a dovedi că a respectat cerințele în materie de informare prevăzute în prezentul titlu.

Articolul 34

Derogare de la cerințele în materie de informare pentru instrumentele de plată cu valoare redusă și pentru moneda electronică

(1) În cazul instrumentelor de plată care, în conformitate cu contractul-cadru, privesc numai operațiunile de plată individuale care nu depășesc 30 EUR sau care au o limită de cheltuieli de 150 EUR sau depozitează fonduri care nu depășesc niciodată 150 EUR:

- (a) prin derogare de la articolele 41, 42 și 46, prestatorul de servicii de plată transmite plătitorului numai informațiile privind caracteristicile principale ale serviciului de plată, inclusiv modul în care poate fi utilizat instrumentul de plată, responsabilitatea, comisioanele percepute și alte informații importante necesare pentru a lua o decizie informată, precum și o indicație privind locul unde se pun la dispoziție într-un mod accesibil orice alte informații ori condiții specificate la articolul 42;
- (b) se poate conveni ca, prin derogare de la articolul 44, prestatorul de servicii de plată să nu fie obligat să propună modificări ale condițiilor din contractul-cadru în același mod cum se prevede la articolul 41 alineatul (1);
- (c) se poate conveni ca, prin derogare de la articolele 47 și 48, după executarea unei operațiuni de plată:
 - (i) prestatorul de servicii de plată să transmită sau să pună la dispoziție numai o referință care să permită utilizatorului serviciilor de plată identificarea operațiunii de plată, suma operațiunii de plată și orice comisioane percepute și/sau în cazul mai multor operațiuni de plată de același fel către același beneficiar al plății, informațiile privind suma totală și comisioanele pentru aceste operațiuni de plată;
 - (ii) prestatorul de servicii de plată să nu fie obligat să transmită sau să pună la dispoziție informațiile prevăzute la punctul (i) în cazul în care instrumentul de plată este utilizat anonim sau dacă prestatorul de servicii de plată nu deține capacitatea tehnică de a i le furniza. Cu toate acestea, prestatorul de servicii de plată acordă plătitorului posibilitatea de a verifica valoarea fondurilor depuse.

(2) Pentru operațiunile de plată naționale, statele membre sau autoritățile lor competente pot reduce sau dubla sumele prevăzute la alineatul (1). Pentru instrumentele de plată preplătite, statele membre pot să crească aceste sume până la 500 EUR.

CAPITOLUL 2

Operațiuni de plată singulară

Articolul 35

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică operațiunilor de plată singulară care nu intră sub incidența unui contract-cadru.

(2) În cazul în care un ordin de plată pentru o operațiune de plată singulară este transmis printr-un instrument de plată reglementat printr-un contract-cadru, prestatorul de servicii de plată nu are obligația de a furniza sau de a pune la dispoziție informații care au fost deja transmise utilizatorului serviciilor de plată în temeiul unui contract-cadru încheiat cu un alt prestator de servicii de plată sau care îi vor fi transmise în conformitate cu contractul-cadru respectiv.

Articolul 36

Informații prealabile generale

(1) Statele membre solicită ca înainte ca utilizatorul serviciilor de plată să devină parte la un contract sau la o ofertă de servicii de plată singulară, prestatorul de servicii de plată să pună la dispoziția utilizatorului serviciilor de plată, într-o formă ușor accesibilă, informațiile și condițiile specificate la articolul 37. La cererea utilizatorului serviciilor de plată, prestatorul de servicii de plată transmite informațiile și condițiile pe suport de hârtie sau pe un alt suport durabil. Informațiile și condițiile sunt comunicate în termeni ușor de înțeles, într-o formă clară și ușor de înțeles, într-o limbă oficială a statului membru în care se oferă serviciul de plată sau în orice altă limbă stabilită de comun acord între părți.

(2) În cazul în care contractul de servicii de plată singulară a fost încheiat la cererea utilizatorului serviciilor de plată, printr-un mijloc de comunicare la distanță care nu permite prestatorului de servicii de plată să se conformeze alineatului (1), prestatorul își îndeplinește obligațiile care îi revin în conformitate cu respectivul alineat imediat după executarea operațiunii de plată.

(3) Obligațiile prevăzute la alineatul (1) pot fi îndeplinite și prin transmiterea unui exemplar al propunerii de contract de prestare de servicii de plată singulară sau al ordinului preliminar de plată, care includ informațiile și condițiile specificate în articolul 37.

Articolul 37

Informații și condiții

(1) Statele membre se asigură că informațiile și condițiile următoare sunt puse la dispoziția utilizatorului serviciilor de plată:

(a) specificarea informațiilor sau a codului unic de identificare care trebuie furnizate de către utilizatorul serviciilor de plată în vederea executării corecte a unui ordin de plată;

(b) termenul maxim de executare în care trebuie furnizat serviciul de plată;

(c) toate comisioanele pe care utilizatorul serviciilor de plată trebuie să le plătească prestatorului său de servicii de plată și, dacă este cazul, defalcarea sumelor tuturor comisioanelor;

(d) dacă este cazul, cursurile de schimb actuale sau de referință care urmează să fie aplicate operațiunii de plată.

(2) Dacă este cazul, orice alte informații și condiții relevante specificate la articolul 42 sunt puse la dispoziția utilizatorului serviciilor de plată într-un mod ușor accesibil.

Articolul 38

Informarea plătitorului după primirea ordinului de plată

Imediat după primirea ordinului de plată, prestatorul de servicii de plată al plătitorului transmite sau pune la dispoziția plătitorului, astfel cum este prevăzut la articolul 36 alineatul (1), informațiile următoare:

(a) o referință care să permită plătitorului identificarea operațiunii de plată și, dacă este cazul, informații privind beneficiarul plății;

(b) valoarea operațiunii de plată în moneda utilizată în ordinul de plată;

(c) valoarea comisioanelor operațiunii de plată plătibile de către plătitor și, dacă este cazul, defalcarea sumelor acestor comisioane;

(d) dacă este cazul, cursul de schimb utilizat în operațiunea de plată de către prestatorul de servicii de plată al plătitorului sau o referință la acesta, în cazul în care diferă de cursul prevăzut în conformitate cu articolul 37 alineatul (1) litera (d), precum și valoarea operațiunii de plată după conversia monetară respectivă; și

(e) data primirii ordinului de plată.

Articolul 39

Informarea beneficiarului plății după executarea operațiunii

Imediat după executarea operațiunii de plată, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății transmite sau pune la dispoziția acestuia, în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 36 alineatul (1), următoarele informații:

(a) referința care îi permite beneficiarului plății identificarea operațiunii de plată și, unde este cazul, identificarea plătitorului, precum și a oricărei informații transferate împreună cu operațiunea de plată;

(b) valoarea operațiunii de plată în moneda în care fondurile au fost puse la dispoziția beneficiarului plății;

- (c) valoarea comisioanelor pentru operațiunea de plată plătită de către beneficiarul plății și, dacă este cazul, defalcarea sumelor acestor comisioane;
- (d) dacă este cazul, cursul de schimb utilizat în cadrul operațiunii de plată de către prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății, și valoarea totală a operațiunii de plată înaintea conversiei monetare; și
- (e) data valutei creditării contului.

CAPITOLUL 3

Contracte-cadru

Articolul 40

Domeniul de aplicare

Prezentul capitol se aplică operațiunilor de plată care intră sub incidența unui contract-cadru.

Articolul 41

Informații prealabile generale

(1) Statele membre solicită prestatorului de servicii de plată să comunice informațiile și condițiile specificate la articolul 42 utilizatorului serviciilor de plată, pe suport de hârtie sau pe alt suport durabil, cu suficient timp înainte ca utilizatorul serviciilor de plată să devină parte la un contract-cadru sau la o ofertă. Informațiile și condițiile sunt comunicate în termeni ușor de înțeles, într-o formă clară și ușor de înțeles, într-o limbă oficială a statului membru în care se oferă serviciul de plată sau în orice altă limbă stabilită de comun acord între părți.

(2) În cazul în care contractul-cadru a fost încheiat la cererea utilizatorului serviciilor de plată, printr-un mijloc de comunicare la distanță care nu îi permite prestatorului de servicii de plată să se conformeze alineatului (1), prestatorul își îndeplinește obligațiile care îi revin în conformitate cu alineatul respectiv imediat după încheierea contractului-cadru.

(3) Obligațiile prevăzute la alineatul (1) pot fi îndeplinite prin transmiterea unui exemplar al contractului-cadru preliminar care include informațiile și condițiile specificate la articolul 42.

Articolul 42

Informații și condiții

Statele membre se asigură că informațiile și condițiile următoare sunt transmise utilizatorului serviciilor de plată:

1. cu privire la prestatorul de servicii de plată:

- (a) numele prestatorului de servicii de plată, adresa sediului său central și, unde este cazul, adresa agentului sau a sucursalei stabilite în statul membru în care se oferă serviciul de plată, precum și orice altă adresă, inclusiv adresa de poștă electronică, relevantă pentru comunicarea cu prestatorul de servicii de plată; și

- (b) datele de identificare ale autorităților de supraveghere corespunzătoare și ale registrului prevăzut la articolul 13 sau ale oricărui alt registru public de autorizare a prestatorului de servicii de plată și numărul de înregistrare, sau mijloace echivalente de identificare în registrul respectiv;

2. cu privire la utilizarea serviciului de plată:

- (a) o descriere a principalelor caracteristici ale serviciului de plată ce va fi prestat;
- (b) specificarea informațiilor sau a codului unic de identificare care trebuie furnizate de către utilizatorul serviciilor de plată în vederea executării corecte a unui ordin de plată;
- (c) forma și procedura de exprimare a consimțământului pentru executarea operațiunii de plată și retragerea acestui consimțământ în conformitate cu articolele 54 și 66;
- (d) o referință la momentul primirii unui ordin de plată, astfel cum a fost definit la articolul 64, și ora limită, dacă este cazul, stabilită de prestatorul de servicii de plată;
- (e) termenul maxim de executare pentru serviciul de plată care urmează să fie prestat; și
- (f) dacă există posibilitatea de a conveni asupra unor limite de cheltuieli pentru utilizarea unui instrument de plată în conformitate cu articolul 55 alineatul (1);

3. cu privire la comisioane, rata dobânzii și cursul de schimb:

- (a) toate comisioanele pe care utilizatorul serviciilor de plată trebuie să le plătească prestatorului de servicii de plată și, dacă este cazul, defalcarea valorilor comisioanelor;
- (b) dacă este cazul, rata dobânzii și cursul de schimb care urmează să fie aplicate sau, în cazul în care trebuie utilizate rata dobânzii de referință și cursul de schimb de referință, metoda de calcul a dobânzii efective, precum și data și indexul sau baza corespunzătoare pentru determinarea cursului de schimb de referință sau a ratei dobânzii de referință corespunzătoare; și
- (c) dacă se convine astfel, aplicarea imediată a modificărilor ratei dobânzii de referință sau a cursului de schimb de referință, precum și cerințele în materie de informare legate de modificări, în conformitate cu articolul 44 alineatul (2);

4. cu privire la comunicare:

- (a) dacă este cazul, mijloacele de comunicare, inclusiv cerințele tehnice privind echipamentele utilizatorului serviciilor de plată, convenite de comun acord între părți în vederea transmiterii informațiilor specificate în prezenta directivă;

- (b) modalitatea în care și frecvența cu care informațiile trebuie să fie transmise sau să fie făcute disponibile, în conformitate cu prezenta directivă;
 - (c) limba sau limbile în care este încheiat contractul-cadru și în care se desfășoară comunicarea pe durata acestei relații contractuale; și
 - (d) dreptul utilizatorului serviciilor de plată de a primi termenii contractuali ai contractului-cadru, precum și informațiile și condițiile în conformitate cu articolul 43;
5. cu privire la cerințele de protejare și la măsurile de siguranță și corective:
- (a) dacă este cazul, o descriere a etapelor pe care utilizatorul serviciilor de plată trebuie să le parcurgă pentru a garanta siguranța unui instrument de plată și a modalităților de notificare a prestatorului de servicii de plată în scopul aplicării articolului 56 alineatul (1) litera (b);
 - (b) dacă se convine astfel, condițiile în care prestatorul de servicii de plată își rezervă dreptul de a bloca un instrument de plată, în conformitate cu articolul 55;
 - (c) răspunderea plătitorului în conformitate cu articolul 61, inclusiv informații privind suma corespunzătoare;
 - (d) modalitățile și termenul în care utilizatorul serviciilor de plată trebuie să informeze prestatorul de servicii de plată în legătură cu orice operațiune neautorizată sau incorect executată, în conformitate cu articolul 58, precum și răspunderea prestatorului de servicii de plată pentru operațiunile de plată neautorizate, în conformitate cu articolul 60;
 - (e) răspunderea prestatorului de servicii de plată pentru executarea operațiunilor de plată în conformitate cu articolul 75; și
 - (f) condițiile de rambursare în conformitate cu articolele 62 și 63;
6. cu privire la modificări și la rezilierea contractului-cadru:
- (a) dacă se convine astfel, faptul că se consideră că utilizatorul serviciilor de plată a acceptat modificările condițiilor contractuale, în conformitate cu articolul 44, dacă, înainte de data propusă a intrării lor în vigoare, nu îl informează pe prestatorul de servicii de plată că nu le acceptă;
 - (b) durata contractului; și
 - (c) dreptul utilizatorului serviciilor de plată de a rezilia contractul-cadru și oricare alte acorduri cu privire la rezilierea respectivă, în conformitate cu articolul 44 alineatul (1) și cu articolul 45;

7. cu privire la căile de atac:

- (a) toate clauzele contractuale privind dreptul aplicabil contractului-cadru și/sau instanța competentă;
- (b) procedurile extrajudiciare de reparație și recurs pe care utilizatorul serviciilor de plată le are la dispoziție, în conformitate cu articolele 80-83.

Articolul 43

Accesibilitatea informațiilor și a condițiilor contractului-cadru

În orice moment în timpul relației contractuale, utilizatorul serviciilor de plată are dreptul să primească, la cerere, condițiile contractuale ale contractului-cadru, precum și informațiile și condițiile specificate la articolul 42, pe suport de hârtie sau pe orice alt suport durabil.

Articolul 44

Modificări ale condițiilor contractului-cadru

(1) Toate modificările din contractul-cadru, precum și informațiile și condițiile specificate la articolul 42 sunt propuse de prestatorul de servicii de plată în conformitate cu articolul 41 alineatul (1) cu cel puțin două luni înainte de data propusă pentru aplicarea acestora.

În cazul în care este aplicabil, în conformitate cu articolul 42 punctul 6 litera (a), prestatorul de servicii de plată îl informează pe utilizatorul serviciilor de plată că se consideră că acesta din urmă a acceptat modificările respective dacă, înainte de data propusă a intrării lor în vigoare, nu îl informează pe prestatorul de servicii de plată că nu le acceptă. În acest caz, prestatorul de servicii de plată specifică de asemenea faptul că utilizatorul serviciilor de plată are dreptul de a rezilia contractul-cadru imediat și în mod gratuit, înainte de data propusă pentru aplicarea modificărilor.

(2) Modificările survenite cu privire la rata dobânzii sau la cursul de schimb pot fi aplicate imediat și fără nici o notificare, cu condiția ca un astfel de drept să fie convenit în contractul-cadru și ca modificările să se bazeze pe rata dobânzii de referință sau pe cursul de schimb de referință, convenite în conformitate cu articolul 42 punctul 3 literele (b) și (c). Utilizatorul serviciilor de plată este informat cu privire la orice modificare survenită cu privire la rata dobânzii cu prima ocazie, în conformitate cu articolul 41 alineatul (1), cu excepția cazului în care părțile au convenit asupra unei frecvențe specifice sau a unei modalități în care informația trebuie transmisă sau făcută disponibilă. Cu toate acestea, modificările survenite în rata dobânzii sau în cursul de schimb care sunt mai avantajoase pentru utilizatorii serviciilor de plată pot fi aplicate fără notificare.

(3) Modificările ratei dobânzii sau ale cursului de schimb folosit în cadrul operațiunilor de plată sunt introduse și calculate într-un mod neutru, care să nu facă discriminări între utilizatorii serviciilor de plată.

*Articolul 45***Rezilierea**

(1) Utilizatorul serviciilor de plată poate rezilia contractul-cadru oricând dacă părțile nu au convenit o perioadă de notificare. O astfel de perioadă nu poate depăși o lună.

(2) Rezilierea unui contract-cadru încheiat pe o durată determinată mai mare de 12 luni sau pe o durată nedeterminată nu implică nici un fel de penalități pentru utilizatorul serviciilor de plată după expirarea a 12 luni. În toate celelalte cazuri, penalitățile pentru rezilierea contractului trebuie să fie adecvate și în acord cu costurile.

(3) În cazul în care se convine astfel în contractul-cadru, prestatorul de servicii de plată poate rezilia un contract-cadru încheiat pe o durată nedeterminată prin transmiterea unui preaviz cu cel puțin două luni înainte, astfel cum este prevăzut la articolul 41 alineatul (1).

(4) Comisioanele percepute periodic pentru serviciile de plată sunt plătite de către utilizatorul serviciilor de plată doar proporțional cu perioada care precede rezilierea contractului. În cazul în care comisioanele sunt plătite în avans, acestea sunt rambursate proporțional.

(5) Dispozițiile din prezentul articol nu aduc atingere actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre care guvernează drepturile părților de a declara contractul-cadru neexecutabil sau nul.

(6) Statele membre pot stabili dispoziții mai avantajoase pentru utilizatorii serviciilor de plată.

*Articolul 46***Informații care trebuie furnizate înainte de executarea unei operațiuni de plată individuale**

Pentru orice operațiune de plată individuală reglementată de un contract-cadru, inițiată de un plătitor, prestatorul de servicii de plată oferă, la cererea utilizatorului serviciilor de plată exprimată pentru această operațiune specifică de plată, informații explicite cu privire la termenul maxim de executare, la comisioanele plătibile de către plătitor și, dacă este cazul, defalcarea comisioanelor.

*Articolul 47***Informarea plătitorului cu privire la operațiunile de plată individuale**

(1) După ce suma unei operațiuni individuale de plată este debitată din contul plătitorului sau, în cazul în care plătitorul nu utilizează un cont de plăți, după primirea ordinului de plată, prestatorul de servicii de plată al plătitorului pune la dispoziția acestuia imediat, astfel cum este prevăzut la articolul 41 alineatul (1), informațiile următoare:

(a) o referință care să permită plătitorului identificarea fiecărei operațiuni de plată și, dacă este cazul, informații privind beneficiarul plății;

(b) valoarea operațiunii de plată în moneda în care este debitat contul de plăți al plătitorului sau în moneda utilizată pentru ordinul de plată;

(c) valoarea oricăror comisioane legate de operațiunea de plată, și, dacă este cazul, defalcarea acestora, sau dobânda care trebuie plătită de către plătitor;

(d) dacă este cazul, cursul de schimb utilizat în cadrul operațiunii de plată de către prestatorul de servicii de plată al plătitorului, și valoarea totală a operațiunii de plată după conversia monetară respectivă; și

(e) data valutei debitării contului sau data primirii ordinului de plată.

(2) Un contract-cadru poate conține clauza ca informațiile menționate la alineatul (1) să fie transmise sau făcute disponibile, în mod periodic, cel puțin o dată pe lună și în modalitatea convenită, care permite plătitorului să stocheze și să reproducă informații identice.

(3) Cu toate acestea, statele membre pot impune ca prestatorii de servicii de plată să transmită gratuit, o dată pe lună, informații pe suport de hârtie.

*Articolul 48***Informarea beneficiarului plății privind operațiunile de plată individuale**

(1) După executarea unei operațiuni de plată individuală, prestatorul serviciilor de plată al beneficiarului plății îi furnizează fără întârziere acestuia, în conformitate cu modalitățile prevăzute la articolul 41 alineatul (1), informațiile următoare:

(a) referința care îi permite beneficiarului plății identificarea operațiunii de plată și, unde este cazul, a plătitorului, precum și a oricărei informații transferate odată cu operațiunea de plată;

(b) valoarea operațiunii de plată în moneda în care este creditat contul de plăți al beneficiarului plății;

(c) valoarea oricăror comisioane aplicate operațiunii de plată și, dacă este cazul, defalcarea acestora, sau dobânda care trebuie plătită de către beneficiarul plății;

(d) dacă este cazul, cursul de schimb utilizat în cadrul operațiunii de plată de către prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății și valoarea totală a operațiunii de plată înaintea conversiei monetare; și

(e) data valutei creditării contului.

(2) Un contract-cadru poate conține clauza ca informațiile menționate la alineatul (1) să fie transmise sau făcute disponibile, în mod periodic, cel puțin o dată pe lună, și în modalitatea convenită care permite beneficiarului plății să stocheze și să reproducă informații identice.

(3) Cu toate acestea, statele membre pot solicita ca prestatorii de servicii de plată să transmită gratuit, o dată pe lună, informații pe suport de hârtie.

CAPITOLUL 4

Dispoziții comune

Articolul 49

Moneda și conversia monetară

(1) Plățile sunt efectuate în moneda de schimb convenită de comun acord între părți.

(2) În cazul în care este oferit un serviciu de conversie monetară înainte de inițierea operațiunii de plată, iar serviciul respectiv de conversie monetară este oferit la punctul de vânzare sau de către beneficiarul plății, partea care oferă serviciul de conversie monetară informează plătitorul cu privire la toate comisioanele, precum și cu privire la cursul de schimb care urmează a fi utilizat în vederea conversiei operațiunii de plată.

Plătitorul acceptă serviciul de conversie monetară pe baza acestor informații.

Articolul 50

Informații privind comisioane suplimentare sau reduceri

(1) În cazul în care, în vederea utilizării unui anumit instrument de plată, beneficiarul plății solicită un comision sau oferă o reducere, beneficiarul plății informează plătitorul asupra acestora, înainte de inițierea operațiunii de plată.

(2) În cazul în care, în vederea utilizării unui anumit instrument de plată, un prestator de servicii de plată sau o parte terță solicită un comision, acesta informează utilizatorul serviciilor de plată asupra acestuia, înainte de inițierea operațiunii de plată.

TITLUL IV

DREPTURI ȘI OBLIGAȚII PRIVIND PRESTAREA ȘI UTILIZAREA SERVICIILOR DE PLATĂ

CAPITOLUL 1

Dispoziții comune

Articolul 51

Domeniul de aplicare

(1) În cazul în care utilizatorul serviciilor de plată nu este un consumator, părțile pot conveni ca articolul 52 alineatul (1), articolul 54 alineatul (2) al doilea paragraf și articolele 59, 61, 62, 63, 66 și 75 să nu se aplice, integral sau parțial. De asemenea, părțile pot conveni asupra unei alte perioade de timp decât cea stabilită la articolul 58.

(2) Statele membre pot stabili ca articolul 83 să nu se aplice în cazul în care utilizatorul serviciilor de plată nu este un consumator.

(3) Statele membre pot stabili ca dispozițiile prezentului titlu să se aplice microîntreprinderilor în același mod ca și consumatorilor.

(4) Prezenta directivă nu aduce atingere măsurilor naționale de punere în aplicare a Directivei 87/102/CEE. De asemenea, prezenta directivă nu aduce atingere altor dispoziții relevante ale legislației comunitare și naționale referitoare la condițiile de acordare a creditelor pentru consum nearmonizate prin prezenta directivă care sunt în conformitate cu legislația comunitară.

Articolul 52

Comisioane aplicabile

(1) Prestatorul de servicii de plată nu poate percepe comisioane utilizatorului serviciilor de plată pentru îndeplinirea obligațiilor sale în materie de informare sau pentru măsurile corective și de prevenire în conformitate cu prezentul titlu, dacă nu se prevede altfel la articolul 65 alineatul (1), la articolul 66 alineatul (3) și la articolul 74 alineatul (2). Aceste comisioane trebuie să fie convenite de utilizatorul serviciilor de plată și de prestatorul serviciilor de plată, și să fie adecvate și în acord cu costurile reale ale prestatorului de servicii de plată.

(2) În cazul în care o operațiune de plată nu implică nicio conversie monetară, statele membre stabilesc ca beneficiarul plății să plătească comisioanele percepute de prestatorul său de servicii de plată, iar plătitorul să plătească comisioanele percepute de prestatorul său de servicii de plată.

(3) Prestatorul de servicii de plată nu împiedică beneficiarul plății să solicite din partea plătitorului un comision sau să îi ofere o reducere pentru utilizarea unui instrument de plată. Cu toate acestea, statele membre pot interzice sau limita dreptul de a solicita comisioane, luând în considerare nevoia de a încuraja concurența și de a promova utilizarea de instrumente de plată eficiente.

Articolul 53

Derogare pentru instrumentele de plată cu valoare redusă și pentru moneda electronică

(1) În cazul instrumentelor de plată care, în conformitate cu contractul-cadru, privesc numai operațiunile de plată individuale care nu depășesc 30 EUR sau care au o limită de cheltuieli de 150 EUR, sau depozitează fonduri care nu depășesc niciodată 150 EUR, prestatorii de servicii de plată pot conveni cu utilizatorii serviciilor de plată:

- (a) că articolul 56 alineatul (1) litera (b), articolul 57 alineatul (1) literele (c) și (d), precum și articolul 61 alineatele (4) și (5) nu se aplică în cazul în care instrumentul de plată nu permite blocarea sau împiedicarea unei utilizări ulterioare a acestuia;
- (b) că articolul 59, articolul 60 și articolul 61 alineatele (1) și (2) nu se aplică în cazul în care instrumentul de plată este utilizat anonim sau în cazul în care, din alte motive care țin de instrumentul de plată, prestatorul de servicii de plată nu se află în poziția de a dovedi că o anumită operațiune de plată a fost autorizată;
- (c) că, prin derogare de la articolul 65 alineatul (1), prestatorul de servicii de plată nu este obligat să îl informeze pe utilizatorul serviciilor de plată în legătură cu refuzul unui ordin de plată, în cazul în care neefectuarea plății apare din context;

(d) că, prin derogare de la articolul 66, plătitorul nu poate revoca ordinul de plată după transmiterea ordinului de plată sau după exprimarea consimțământului său pentru executarea operațiunii de plată către beneficiarul plății;

(e) că, prin derogare de la articolele 69 și 70, se aplică alte termene de executare.

(2) Pentru operațiunile de plată naționale, statele membre sau autoritățile lor competente pot reduce sau dubla sumele prevăzute la alineatul (1). Acestea pot să le crească până la 500 EUR pentru instrumentele de plată preplătite.

(3) Articolele 60 și 61 se aplică, de asemenea, monedei electronice în sensul articolului 1 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2000/46/CE, cu excepția cazului în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului nu poate îngheța contul de plăți sau bloca instrumentul de plată. Statele membre pot limita această derogare la conturi de plăți sau la instrumente de plată cu o anumită valoare.

CAPITOLUL 2

Autorizarea operațiunilor de plată

Articolul 54

Consimțământul și retragerea consimțământului

(1) Statele membre se asigură că o operațiune de plată este considerată autorizată doar în cazul în care plătitorul și-a exprimat consimțământul referitor la executarea operațiunii de plată. O operațiune de plată poate fi autorizată de către plătitor fie înainte, fie după executarea sa, dacă plătitorul și prestatorul său de servicii de plată au convenit astfel.

(2) Consimțământul de a executa o operațiune de plată sau o serie de operațiuni de plată trebuie să fie dat în forma convenită între plătitor și prestatorul său de servicii de plată.

În absența unui astfel de consimțământ, operațiunea de plată este considerată ca fiind neautorizată.

(3) Plătitorul își poate retrage consimțământul în orice moment, dar nu mai târziu de momentul irevocabilității în conformitate cu articolul 66. Aceleași dispoziții se aplică și în cazul consimțământului exprimat pentru executarea mai multor operațiuni de plată, care poate de asemenea să fie retras, cu efectul ca orice operațiune de plată viitoare să fie considerată neautorizată.

(4) Procedura de exprimare a consimțământului trebuie convenită între plătitor și prestatorul său de servicii de plată.

Articolul 55

Limitele de utilizare a instrumentului de plată

(1) În cazul în care este utilizat un instrument specific de plată în vederea exprimării consimțământului, plătitorul și prestatorul său de servicii de plată pot conveni asupra unor limite de cheltuieli pentru operațiunile executate prin instrumentul de plată respectiv.

(2) În cazul în care acest lucru este convenit în contractul-cadru, prestatorul de servicii de plată își poate rezerva dreptul de a bloca un instrument de plată din motive justificate în mod obiectiv, legate de securitatea instrumentului de plată, de o suspiciune de utilizare neautorizată sau frauduloasă a acestuia sau, în cazul unui instrument de plată cu o linie de credit, de un risc sporit în mod semnificativ ca plătitorul să fie în incapacitatea de a se achita de obligația de plată.

(3) În aceste cazuri, prestatorul de servicii de plată informează, în modul convenit, plătitorul în legătură cu blocarea instrumentului de plată și cu motivele acestui blocaj, dacă este posibil, înainte de blocare și, cel mai târziu, imediat după blocarea acestuia, cu excepția cazului în care furnizarea acestei informații compromite motivele de siguranță justificate în mod obiectiv sau este interzisă de alte dispoziții relevante ale legislației comunitare sau naționale.

(4) Prestatorul de servicii de plată deblochează instrumentul de plată sau îl înlocuiește cu un nou instrument de plată odată ce motivele de blocare încetează să mai existe.

Articolul 56

Obligațiile utilizatorului serviciilor de plată cu privire la instrumentele de plată

(1) Utilizatorul serviciilor de plată care are dreptul de a utiliza un instrument de plată are următoarele obligații:

- (a) să utilizeze instrumentul de plată în conformitate cu termenii care reglementează emiterea și utilizarea acestuia; și
- (b) de îndată ce ia cunoștință de pierderea, furtul, deturnarea instrumentului său de plată sau de orice altă utilizare neautorizată a acestuia, să informeze fără întârziere prestatorul de servicii de plată sau entitatea desemnată de acesta.

(2) În scopul prevăzut la alineatul (1) litera (a), de îndată ce utilizatorul serviciilor de plată primește un instrument de plată, acesta ia în special toate măsurile rezonabile pentru a garanta siguranța elementelor de securitate personalizate.

Articolul 57

Obligațiile prestatorului de servicii de plată cu privire la instrumentele de plată

(1) Prestatorul serviciilor de plată care emite un instrument de plată are următoarele obligații:

- (a) să se asigure că elementele de securitate personalizate ale instrumentului de plată nu sunt accesibile altor părți cu excepția utilizatorului serviciilor de plată care are dreptul de utilizare a instrumentului de plată, fără a aduce atingere obligațiilor utilizatorului serviciilor de plată prevăzute la articolul 56;
- (b) să nu trimită un instrument de plată nesolicitat, cu excepția cazului în care instrumentul de plată transmis deja utilizatorului serviciilor de plată trebuie înlocuit;

(c) să se asigure că în orice moment sunt disponibile mijloace corespunzătoare care să permită utilizatorului serviciilor de plată să facă o notificare în temeiul articolului 56 alineatul (1) litera (b) sau să ceară deblocarea în temeiul articolului 55 alineatul (4); la cerere, prestatorul de servicii de plată pune la dispoziția utilizatorului serviciilor de plată mijloacele de a dovedi, timp de 18 luni de la notificare, că a făcut o astfel de notificare; și

(d) să împiedice orice utilizare a instrumentului de plată, odată ce a fost făcută notificarea în temeiul articolului 56 alineatul (1) litera (b).

(2) Prestatorul de servicii de plată suportă riscul de a trimite un instrument de plată către un plătitor sau de a trimite orice elemente de securitate personalizate ale acestuia.

Articolul 58

Notificarea operațiunilor de plată neautorizate sau executate incorect

Utilizatorul serviciilor de plată poate obține corectarea unei operațiuni din partea prestatorului de servicii de plată numai dacă semnalează în cel mai scurt timp prestatorului său de servicii de plată și în cel mult treisprezece luni de la data debitării, faptul că a constatat o operațiune de plată neautorizată sau executată incorect, care dă naștere unei plângeri, inclusiv în conformitate cu articolul 75, cu excepția situațiilor în care, dacă este cazul, prestatorul de servicii de plată nu și-a îndeplinit obligația de a furniza sau de a face disponibile informațiile legate de această operațiune de plată, în conformitate cu titlul III.

Articolul 59

Probe privind autentificarea și executarea operațiunilor de plată

(1) În cazul în care un utilizator al serviciilor de plată neagă faptul că a autorizat o operațiune de plată executată sau pretinde că operațiunea de plată nu a fost corect executată, statele membre impun ca prestatorul de servicii de plată să fie cel care trebuie să demonstreze că operațiunea de plată a fost autentificată, înregistrată corect, introdusă în conturi și nu a fost afectată de nici o defecțiune tehnică sau de alte deficiențe.

(2) În cazul în care un utilizator al serviciilor de plată neagă faptul că a autorizat o operațiune de plată executată, folosirea în sine a unui instrument de plată înregistrat de prestatorul de servicii de plată nu este în mod necesar suficientă pentru a dovedi fie că operațiunea de plată a fost autorizată de către plătitor, fie că plătitorul a acționat în mod fraudulos sau nu a respectat, intenționat sau din neglijență gravă, una sau mai multe dintre obligațiile care îi revin în temeiul articolului 56.

Articolul 60

Răspunderea prestatorului de servicii de plată pentru operațiunile de plată neautorizate

(1) Statele membre se asigură că, fără a aduce atingere articolului 58, în cazul unei operațiuni de plată neautorizate, prestatorul de servicii de plată al plătitorului rambursează imediat plătitorului suma aferentă operațiunii de plată

neautorizate respective și, dacă este cazul, readuce contul de plăți debitat, în situația în care s-ar fi aflat dacă operațiunea de plată neautorizată nu s-ar fi efectuat.

(2) O compensație financiară suplimentară se poate stabili în conformitate cu legislația aplicabilă contractului încheiat între plătitor și prestatorul său de servicii de plată.

Articolul 61

Răspunderea plătitorului pentru operațiuni de plată neautorizate

(1) Prin derogare de la articolul 60, plătitorul suportă, până la un quantum de cel mult 150 EUR, pierderile legate de orice operațiuni de plată neautorizate, care rezultă din utilizarea unui instrument de plată pierdut sau furat sau din deturnarea unui instrument de plată, în cazul în care plătitorul nu a asigurat siguranța elementelor de securitate personalizate.

(2) Plătitorul suportă toate pierderile legate de orice operațiuni neautorizate dacă aceste pierderi rezultă în urma fraudei sau a nerespectării, intenționate sau din neglijență gravă, a uneia sau a mai multor obligații care îi revin în temeiul articolului 56. În astfel de cazuri, suma maximă menționată la alineatul (1) al prezentului articol nu se aplică.

(3) În cazurile în care plătitorul nu a acționat în mod fraudulos sau nu și-a îndeplinit, fără intenție, obligațiile care îi revin în temeiul articolului 56, statele membre pot reduce răspunderea menționată la alineatele (1) și (2) ale acestui articol, luând în calcul, în special, natura elementelor de securitate personalizate ale instrumentului de plată și situațiile în care acesta a fost pierdut, furat sau deturnat.

(4) Plătitorul nu suportă nicio consecință financiară care rezultă din utilizarea unui instrument de plată pierdut, furat sau deturnat după notificarea realizată în conformitate cu articolul 56 alineatul (1) litera (b), exceptând cazul în care acesta a acționat în mod fraudulos.

(5) În cazul în care prestatorul de servicii de plată nu pune la dispoziție mijloacele adecvate care să permită notificarea în orice moment a unui instrument de plată pierdut, furat sau deturnat, astfel cum se prevede la articolul 57 alineatul (1) litera (c), plătitorul nu este răspunzător pentru consecințele financiare care rezultă din utilizarea unui astfel de instrument de plată, exceptând cazul în care acesta a acționat în mod fraudulos.

Articolul 62

Rambursări pentru operațiunile de plată inițiate de sau prin intermediul unui beneficiar al plății

(1) Statele membre se asigură că un plătitor are dreptul la o rambursare din partea prestatorului său de servicii de plată a unei operațiuni de plată autorizate inițiate de sau prin intermediul unui beneficiar al plății care a fost deja executată, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

(a) autorizația nu specifica suma exactă a operațiunii de plată la momentul în care a fost dată; și

- (b) suma operațiunii de plată a depășit suma la care s-ar fi putut aștepta în mod rezonabil un plătitor, luând în calcul profilul cheltuielilor sale anterioare, condițiile din contractul său cadru și circumstanțele relevante pentru cazul respectiv.

La cererea prestatorului de servicii de plată, plătitorul furnizează elemente concrete legate de astfel de condiții.

Rambursarea constă în suma totală a operațiunii de plată executate.

Pentru debitările directe, plătitorul și prestatorul său de servicii de plată pot conveni în contractul-cadru ca plătitorul să aibă dreptul la o rambursare din partea prestatorului său de servicii de plată, chiar dacă nu sunt întrunite condițiile de rambursare prevăzute la primul paragraf din prezentul alineat.

(2) Cu toate acestea, în scopul aplicării alineatului (1) primul paragraf litera (b), plătitorul nu poate invoca motive legate de operațiuni de schimb valutar dacă s-a aplicat cursul de schimb de referință convenit cu prestatorul său de servicii de plată în conformitate cu articolul 37 alineatul (1) litera (d) și cu articolul 42 punctul 3 litera (b).

(3) În contractul-cadru dintre plătitor și prestatorul său de servicii de plată se poate conveni ca plătitorul să nu aibă dreptul la nicio rambursare în cazul în care și-a exprimat consimțământul de a executa operațiunea de plată direct către prestatorul său de servicii de plată și, dacă este cazul, informațiile privind operațiunile de plată viitoare au fost transmise sau au fost puse la dispoziția plătitorului în forma convenită cu cel puțin patru săptămâni înainte de data scadenței, de către prestatorul de servicii de plată sau de către beneficiarul plății.

Articolul 63

Cereri de rambursare pentru operațiunile de plată inițiate de sau prin intermediul unui beneficiar al plății

(1) Statele membre se asigură că plătitorul poate solicita rambursarea prevăzută la articolul 62 pentru o operațiune de plată autorizată, inițiată de sau prin intermediul unui beneficiar al plății, în termen de opt săptămâni de la data la care fondurile au fost debitate.

(2) În termen de zece zile lucrătoare de la primirea cererii de rambursare, prestatorul de servicii de plată fie rambursează întreaga sumă a operațiunii de plată, fie justifică refuzul de a rambursa suma, indicând organismele pe care plătitorul le poate sesiza în temeiul articolelor 80 și 83 în cazul în care nu acceptă justificarea oferită.

Dreptul prestatorului de servicii de plată de a refuza rambursarea, în conformitate cu primul paragraf, nu se aplică în cazul articolului 62 alineatul (1) al patrulea paragraf.

CAPITOLUL 3

Executarea operațiunilor de plată

Secțiunea 1

Ordine de plată și sume transferate

Articolul 64

Primirea ordinelor de plată

(1) Statele membre se asigură că momentul primirii reprezintă momentul în care ordinul de plată transmis direct de către plătitor sau indirect de către sau prin intermediul unui beneficiar al plății este primit de către prestatorul de servicii de plată al plătitorului. În cazul în care momentul primirii nu este într-o zi lucrătoare pentru prestatorul de servicii de plată al plătitorului, ordinul de plată se consideră primit în următoarea zi lucrătoare. Prestatorul de servicii de plată poate stabili o oră limită aproape de sfârșitul zilei lucrătoare, după care orice ordin de plată primit se consideră primit în următoarea zi lucrătoare.

(2) În cazul în care utilizatorul serviciilor de plată care inițiază un ordin de plată și prestatorul său de servicii de plată convin ca executarea ordinului de plată să înceapă într-o anumită zi sau la sfârșitul unei anumite perioade sau în ziua în care plătitorul a pus fonduri la dispoziția prestatorului său de servicii de plată, momentul primirii în sensul articolului 69 este considerat ziua convenită. În cazul în care ziua convenită nu este o zi lucrătoare pentru prestatorul de servicii de plată, ordinul de plată primit este considerat primit în următoarea zi lucrătoare.

Articolul 65

Refuzul ordinelor de plată

(1) În cazul în care prestatorul de servicii de plată refuză executarea unui ordin de plată, refuzul și, dacă este posibil, motivele refuzului, precum și procedura de remediere a oricăror erori de fapt care au condus la refuz sunt notificate utilizatorului serviciilor de plată, dacă acest lucru nu este interzis prin alte dispoziții relevante ale legislației comunitare sau naționale.

Prestatorul de servicii de plată transmite sau pune la dispoziție notificarea, în modul convenit, în cel mai scurt timp și, în orice caz, în termenele specificate în articolul 69.

Contractul-cadru poate include o condiție ca, în cazul în care refuzul este justificat în mod obiectiv, prestatorul de servicii de plată să poată percepe un comision pentru această notificare.

(2) În cazurile în care sunt îndeplinite toate condițiile stabilite în contractul-cadru al plătitorului, prestatorul de servicii de plată al plătitorului nu poate refuza executarea unui ordin de plată autorizat, indiferent dacă ordinul de plată a fost inițiat de un plătitor sau de un sau prin intermediul unui beneficiar al plății, dacă acest lucru nu este interzis prin alte dispoziții relevante ale legislației comunitare sau naționale.

(3) În sensul articolelor 69 și 75, un ordin de plată a cărui executare a fost refuzată este considerat că nu a fost primit.

Articolul 66

Irevocabilitatea unui ordin de plată

(1) Statele membre se asigură că utilizatorul serviciilor de plată nu poate revoca un ordin de plată după ce acesta a fost primit de către prestatorul de servicii de plată al plătitorului, dacă nu se specifică altfel în prezentul articol.

(2) În cazul în care operațiunea de plată este inițiată de sau prin intermediul beneficiarului plății, plătitorul nu poate revoca ordinul de plată după transmiterea acestuia sau după exprimarea consimțământului său de executare a operațiunii de plată către beneficiarul plății.

(3) Cu toate acestea, în cazul unei debitări directe și fără a aduce atingere drepturilor de rambursare, plătitorul poate revoca ordinul de plată cel târziu la sfârșitul zilei lucrătoare care precede ziua convenită pentru debitarea fondurilor.

(4) În cazul menționat la articolul 64 alineatul (2), utilizatorul serviciilor de plată poate revoca un ordin de plată cel târziu până la sfârșitul zilei lucrătoare care precede ziua convenită.

(5) După limitele de timp specificate la alineatele (1)-(4), ordinele de plată pot fi revocate numai dacă utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul său de servicii de plată convin astfel. În cazul menționat la alineatele (2) și (3), este nevoie de acordul beneficiarului plății. În cazul în care se convine astfel în contractul-cadru, prestatorul de servicii de plată poate percepe un comision de revocare.

Articolul 67

Sume transferate și sume primite

(1) Statele membre solicită prestatorului de servicii de plată al plătitorului, prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății și tuturor intermediarilor prestatorilor de servicii de plată să transfere întreaga sumă a operațiunii de plată și să nu deducă niciun comision din suma transferată.

(2) Cu toate acestea, beneficiarul plății și prestatorul său de servicii de plată pot conveni ca prestatorul de servicii de plată să își deducă comisioanele din suma transferată înainte de a credita beneficiarul plății cu suma respectivă. În acest caz, valoarea totală a operațiunii de plată și comisioanele sunt specificate în mod separat în informațiile transmise beneficiarului plății.

(3) În cazul în care din suma transferată sunt deduse comisioane, altele decât cele prevăzute la alineatul (2), prestatorul de servicii de plată al plătitorului se asigură că beneficiarul plății primește suma totală a operațiunii de plată inițiată de plătitor. În cazurile în care operațiunea de plată este inițiată de către sau prin intermediul beneficiarului plății, prestatorul său de servicii de plată se asigură că beneficiarul plății primește suma totală a operațiunii de plată.

Secțiunea 2

Termenul de executare și data valutei

Articolul 68

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta secțiune se aplică:

- (a) operațiunilor de plată în euro;
- (b) operațiunilor naționale de plată, în moneda statelor membre respective din afara zonei euro; și
- (c) operațiunilor de plată care implică numai un serviciu de conversie monetară între euro și moneda oficială a unui stat membru care nu aparține zonei euro, cu condiția ca serviciul de conversie monetară necesar să fie realizat în statul membru care nu aparține zonei euro și, în cazul operațiunilor de plată transfrontaliere, transferul transfrontalier să aibă loc în euro.

(2) Prezenta secțiune se aplică altor operațiuni de plată, dacă utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată nu convin altfel, cu excepția articolului 73, care nu este la dispoziția părților. Cu toate acestea, când utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul de servicii de plată convin asupra unei perioade mai lungi decât cea prevăzută la articolul 69, pentru operațiunile de plată în interiorul Comunității această perioadă nu poate depăși patru zile lucrătoare de la momentul primirii, în conformitate cu articolul 64.

Articolul 69

Operațiunile de plată într-un cont de plăți

(1) Statele membre solicită prestatorului de servicii de plată al plătitorului să asigure că, după momentul primirii în conformitate cu articolul 64, suma operațiunii de plată este creditată în contul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății, cel mai târziu până la sfârșitul următoarei zi lucrătoare. Până la 1 ianuarie 2012, un plătitor poate conveni cu prestatorul său de servicii de plată o perioadă care să nu depășească trei zile lucrătoare. Aceste perioade pot fi prelungite cu o zi lucrătoare suplimentară pentru operațiunile de plată inițiate pe suport de hârtie.

(2) Statele membre solicită prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății să atribuie o dată a valutei și să pună la dispoziție suma operațiunii de plată în contul de plăți al beneficiarului plății după ce prestatorul de servicii de plată a primit fondurile, în conformitate cu articolul 73.

(3) Statele membre solicită prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății să transmită prestatorului de servicii de plată al plătitorului un ordin de plată inițiat de către sau prin intermediul beneficiarului plății în termenele convenite între plătitor și prestatorul său de servicii de plată, care permite plata, în ceea ce privește debitarea directă, la data scadentă convenită.

*Articolul 70***Cazul în care beneficiarul plății nu este titular al unui cont de plăți la prestatorul de servicii de plată**

În cazul în care beneficiarul plății nu are un cont de plăți la prestatorul de servicii de plăți, fondurile sunt puse la dispoziția beneficiarului plății de către prestatorul de servicii de plată care primește fondurile pentru beneficiarul plății în termenul prevăzut la articolul 69.

*Articolul 71***Numerar plasat într-un cont de plăți**

În cazul în care un consumator plasează numerar într-un cont de plăți deschis la prestatorul de servicii de plată în moneda respectivului cont de plăți, prestatorul de servicii de plată se asigură că suma este disponibilă și că i se atribuie o dată a valutei imediat după momentul primirii fondurilor. În cazul în care utilizatorul serviciilor de plată nu este consumator, suma este disponibilizată cu o dată a valutei care este cel târziu următoarea zi lucrătoare după primirea fondurilor.

*Articolul 72***Operațiuni de plată naționale**

Pentru operațiunile de plată naționale, statele membre pot să prevadă termene de executare a plăților mai scurte decât cele prevăzute în prezenta secțiune.

*Articolul 73***Data valutei și disponibilitatea fondurilor**

(1) Statele membre se asigură că data valutei creditării pentru contul de plăți al beneficiarului plății nu este ulterioară zilei lucrătoare în care suma care face obiectul operațiunii de plată este creditată în contul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății.

Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății se asigură că suma operațiunii de plată se află la dispoziția beneficiarului plății imediat după ce această sumă este creditată în contul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății.

(2) Statele membre garantează că data valutei debitării pentru contul de plăți al plătitorului nu este anterioară momentului în care suma care face obiectul operațiunii de plată este debitată din contul respectiv.

*Secțiunea 3***Răspunderea***Articolul 74***Coduri unice de identificare incorecte**

(1) În cazul în care un ordin de plată este executat în conformitate cu codul unic de identificare, ordinul de plată este considerat executat corect în ceea ce privește beneficiarul plății specificat prin codul unic de identificare.

(2) În cazul în care codul unic de identificare furnizat de utilizatorul serviciilor de plată este incorect, prestatorul de servicii de plată nu răspunde, în conformitate cu articolul 75,

pentru neexecutarea sau executarea defectuoasă a operațiunii de plată.

Totuși, prestatorul de servicii de plată al plătitorului trebuie să depună toate eforturile rezonabile pentru a recupera fondurile implicate în operațiunea de plată.

În cazul în care acest lucru este convenit în contractul-cadru, prestatorul de servicii de plată poate percepe utilizatorului serviciilor de plată o taxă pentru operațiunea de recuperare.

(3) În cazul în care utilizatorul serviciilor de plată furnizează informații suplimentare față de cele prevăzute la articolul 37 alineatul (1) litera (a) sau la articolul 42 alineatul (2) litera (b), prestatorul de servicii de plată răspunde numai pentru executarea operațiunilor de plată în conformitate cu codul unic de identificare furnizat de utilizatorul serviciilor de plată.

*Articolul 75***Neexecutarea sau executarea defectuoasă a operațiunilor**

(1) În cazul în care un ordin de plată este inițiat de plătitor, prestatorul său de servicii de plată răspunde, în fața plătitorului, fără a aduce atingere articolului 58, articolului 74 alineatele (2) și (3) și articolului 78, pentru executarea corectă a operațiunii de plată, cu excepția cazului în care poate aduce dovezi plătitorului și, dacă este cazul, prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății, că prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății a primit suma care face obiectul operațiunii de plată în conformitate cu articolul 69 alineatul (1), caz în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății răspunde, în fața beneficiarului plății, pentru executarea corectă a operațiunii de plată.

În cazul în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului este ținut să răspundă în conformitate cu primul paragraf, acesta rambursează fără întârziere plătitorului suma care face obiectul operațiunii de plată neexecutate sau executate în mod defectuos și, dacă este cazul, restabilește contul de plăți debitat la starea în care s-ar fi aflat dacă operațiunea de plată defectuoasă nu ar fi avut loc.

În cazul în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății este ținut să răspundă în conformitate cu primul paragraf, acesta pune imediat la dispoziția beneficiarului plății suma care face obiectul operațiunii de plată și, dacă este cazul, creditează suma corespunzătoare în contul de plăți al acestuia.

În cazul unei operațiuni de plată neexecutate sau executate în mod defectuos, în care ordinul de plată este inițiat de plătitor, prestatorul său de servicii de plată depune, la cerere, eforturi imediate, indiferent de răspunderea sa în conformitate cu prezentul alineat, pentru a identifica și a urmări operațiunea de plată și informează plătitorul cu privire la rezultate.

(2) În cazul în care un ordin de plată este inițiat de sau prin intermediul beneficiarului plății, prestatorul său de servicii de plată este responsabil în fața beneficiarului plății, fără a aduce atingere articolului 58, articolului 74 alineatele (2) și (3) și articolului 78, pentru transmiterea corectă a ordinului de plată către prestatorul de servicii de plată al plătitorului în conformitate cu articolul 69 alineatul (3). În cazul în care prestatorul

de servicii de plată al beneficiarului plății este responsabil în conformitate cu prezentul paragraf, acesta retransmite imediat ordinul de plată în cauză către prestatorul de servicii de plată al plătitorului.

În plus, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății este responsabil în fața acestuia, fără a aduce atingere articolului 58, articolului 74 alineatele (2) și (3) și articolului 78, pentru efectuarea operațiunii de plată în conformitate cu obligațiile sale prevăzute la articolul 73. În cazul în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății este responsabil în conformitate cu prezentul paragraf, acesta garantează punerea la dispoziția beneficiarului plății a sumei care face obiectul operațiunii de plată, imediat după ce această sumă este creditată în contul de plăți al prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății.

În cazul unei operațiuni de plată neexecutate sau executate în mod defectuos pentru care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății nu este responsabil în conformitate cu primul și al doilea paragraf, prestatorul de servicii de plată al plătitorului este răspunzător față de plătitor. În cazul în care prestatorul de servicii de plată al plătitorului are o asemenea răspundere, acesta rambursează plătitorului, în mod corespunzător și fără întârzieri nejustificate, suma care face obiectul operațiunii de plată neexecutate sau executate în mod defectuos și restabilește contul de plăți debitat la starea în care s-ar fi aflat dacă operațiunea de plată defectuoasă nu ar fi avut loc.

În cazul unei operațiuni de plată neexecutate sau executate în mod defectuos în care ordinul de plată este inițiat de sau prin intermediul beneficiarului plății, prestatorul său de servicii de plată depune, la cerere, eforturi imediate, indiferent de răspunderea sa în conformitate cu prezentul alineat, pentru a identifica operațiunea de plată și informează beneficiarul plății cu privire la rezultate.

(3) În plus, prestatorii de servicii de plată sunt răspunzători în fața utilizatorilor serviciilor de plată respectivi ai acestora pentru toate taxele pentru care sunt responsabili, inclusiv pentru eventualele dobânzi aplicate utilizatorului serviciilor de plată, ca urmare a neexecutării sau a executării în mod defectuos a operațiunii de plată.

Articolul 76

Compensații financiare suplimentare

Orice compensație financiară suplimentară față de cea prevăzută în prezenta secțiune poate fi stabilită în conformitate cu legea aplicabilă contractului încheiat între utilizatorul serviciilor de plată și prestatorul său de servicii de plată.

Articolul 77

Dreptul la recurs

(1) În cazul în care răspunderea unui prestator de servicii de plată în conformitate cu articolul 75 aparține unui alt prestator de servicii de plată sau unui intermediar, prestatorul de servicii de plată sau intermediarul respectiv compensează primul prestator de servicii de plată pentru toate pierderile survenite sau sumele achitate în conformitate cu articolul 75.

(2) O compensație financiară complementară se poate stabili în conformitate cu acordurile încheiate între prestatorii de servicii

de plată și/sau intermediari și cu legislația aplicabilă acordului încheiat între aceștia.

Articolul 78

Lipsa răspunderii

Răspunderea prevăzută în capitolele 2 și 3 nu intervine în împrejurări anormale și neprevăzute, în afara controlului persoanei care le invocă și ale căror consecințe nu ar fi putut să fie evitate în pofida tuturor diligențelor în acest sens sau în cazul în care un prestator de servicii de plată este obligat să respecte alte dispoziții legale prevăzute în legislația națională sau comunitară.

CAPITOLUL 4

Protecția datelor

Articolul 79

Protecția datelor

Statele membre permit procesarea datelor personale de către sisteme de plăți și prestatorii de servicii de plată în cazul în care acest lucru este necesar pentru a garanta prevenirea, anchetarea și detectarea fraudelor în domeniul plăților. Procesarea unor astfel de date personale se realizează în conformitate cu Directiva 95/46/CE.

CAPITOLUL 5

Reclamații și proceduri extrajudiciare de reparație în vederea soluționării litigiilor

Secțiunea 1

Proceduri de reclamație

Articolul 80

Reclamațiile

(1) Statele membre se asigură că sunt instituite proceduri adecvate care să permită utilizatorilor serviciilor de plată și altor părți interesate, inclusiv asociațiilor de consumatori, să depună reclamații pe lângă autoritățile competente privind presupusele cazuri de încălcare de către prestatorii de servicii de plată a dispozițiilor de drept național care pun în aplicare dispozițiile prezentei directive.

(2) Acolo unde este cazul și fără a aduce atingere dreptului de a adresa o plângere unei instanțe în conformitate cu dreptul național procedural, autoritățile competente informează reclamantul, prin răspunsul lor, despre existența procedurilor extrajudiciare instituite în conformitate cu articolul 83.

Articolul 81

Sancțiuni

(1) Statele membre stabilesc regimul sancțiunilor aplicabile în cazul încălcării dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive și adoptă toate măsurile necesare pentru a garanta că acestea sunt aplicate. Astfel de sancțiuni trebuie să fie efective, proporționale și cu efect de descurajare.

(2) Statele membre informează Comisia în legătură cu normele și măsurile menționate la alineatul (1) și cu privire la autoritățile competente menționate la articolul 82 până la 1 noiembrie 2009 și îi notifică fără întârziere orice modificări ulterioare aduse acestora.

Articolul 82

Autorități competente

(1) Statele membre adoptă toate măsurile necesare pentru a garanta că procedurile legate de reclamații și sancțiunile prevăzute la articolul 80 alineatul (1) și la articolul 81 alineatul (1) sunt administrate de către autoritățile împuternicite să asigure conformitatea cu dispozițiile de drept național adoptate în conformitate cu cerințele prevăzute în prezenta secțiune.

(2) În cazul în care se constată sau se suspectează încălcarea dispozițiilor de drept național adoptate în conformitate cu titlurile III și IV, autoritățile competente menționate la alineatul (1) sunt cele din statul membru de origine al prestatorului de servicii de plată, cu excepția agenților sau sucursalelor, care operează în conformitate cu dreptul de stabilire pentru care autoritățile competente sunt cele ale statului membru gazdă.

Secțiunea 2

Proceduri extrajudiciare de reparație

Articolul 83

Reparații extrajudiciare

(1) Statele membre garantează punerea în aplicare a unor proceduri extrajudiciare adecvate și eficiente privind reclamațiile și reparațiile în vederea soluționării litigiilor dintre utilizatorii serviciilor de plată și prestatorii lor de servicii de plată în legătură cu drepturile și obligațiile ce decurg din prezenta directivă, recurând, dacă e cazul, la organismele existente.

(2) În cazul litigiilor transfrontaliere, statele membre se asigură că aceste organisme cooperează în mod activ pentru soluționarea acestora.

TITLUL V

MĂSURI DE PUNERE ÎN APLICARE ȘI COMITETUL DE PLĂȚI

Articolul 84

Măsuri de punere în aplicare

Pentru a ține seama de progresele tehnologice și de evoluția pieței în domeniul serviciilor de plată și pentru a garanta aplicarea uniformă a prezentei directive, Comisia poate adopta, în conformitate cu procedura de reglementare cu control prevăzută la articolul 85 alineatul (2), următoarele măsuri de punere în aplicare, destinate să modifice elementele neesențiale ale prezentei directive:

- (a) adaptarea listei de activități din anexă, în conformitate cu articolele 2-4 și cu articolul 16;
- (b) modificarea definiției microîntreprinderilor în sensul articolului 4 alineatul (26), în conformitate cu o modificare a Recomandării 2003/361/CE;

- (c) actualizarea sumelor prevăzute la articolul 26 alineatul (1) și la articolul 61 alineatul (1), pentru a ține seama de inflație și de evoluțiile semnificative ale pieței.

Articolul 85

Comitetul

- (1) Comisia este asistată de un Comitet de plăți.
- (2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8.

TITLUL VI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 86

Armonizare completă

(1) Fără a aduce atingere articolului 30 alineatul (2), articolului 33, articolului 34 alineatul (2), articolului 45 alineatul (6), articolului 47 alineatul (3), articolului 48 alineatul (3), articolului 51 alineatul (2), articolului 52 alineatul (3), articolului 53 alineatul (2), articolului 61 alineatul (3), articolului 72 și articolului 88, în măsura în care prezenta directivă include dispoziții armonizate, statele membre nu pot să mențină sau să introducă alte dispoziții decât cele stabilite în prezenta directivă.

(2) În cazul în care un stat membru recurge la oricare din opțiunile menționate la alineatul (1), acesta informează Comisia despre acest lucru, precum și despre orice modificări ulterioare. Comisia pune informațiile la dispoziția publicului pe o pagină de internet sau printr-o altă modalitate ușor accesibilă.

(3) Statele membre se asigură că prestatorii de servicii de plată nu derogă, în detrimentul utilizatorilor serviciilor de plată, de la dispozițiile normelor de drept intern care pun în aplicare sau care corespund cu dispozițiile prezentei directive, cu excepția cazului în care o astfel de derogare este prevăzută în mod expres în prezenta directivă.

Cu toate acestea, prestatorii de servicii de plată pot decide să acorde condiții mai favorabile utilizatorilor serviciilor de plată.

Articolul 87

Revizuire

Până la cel târziu 1 noiembrie 2012, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului, Comitetului Economic și Social European și Băncii Centrale Europene un raport privind aplicarea și impactul prezentei directive, în special privind:

- posibila necesitate de a extinde domeniul de aplicare al prezentei directive la operațiuni de plată în toate monedele, precum și la operațiuni de plată în cazul cărora numai unul dintre prestatorii de servicii de plată este stabilit în Comunitate;

- aplicarea articolelor 6, 8 și 9 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de plată, în special în ceea ce privește cerințele în materie de fonduri proprii și protecție a fondurilor (principiul delimitării fondurilor);
- posibilul impact al acordării de credite de către instituții de plată în legătură cu serviciile de plată, astfel cum sunt stabilite la articolul 16 alineatul (3);
- posibilul impact al cerințelor de autorizare a instituțiilor de plată asupra concurenței între instituțiile de plată și alți prestatori de servicii de plată, precum și asupra obstacolelor din calea intrării pe piață a noilor prestatori de servicii de plată;
- aplicarea articolelor 34 și 53 din prezenta directivă și posibila necesitate de a revizui domeniul de aplicare al prezentei directive în ceea ce privește instrumentele de plată de mică valoare și moneda electronică; și
- aplicarea și funcționarea articolelor 69 și 75 pentru toate tipurile de instrumente de plată,

însoțit, după caz, de o propunere de revizuire.

Articolul 88

Dispoziție tranzitorie

(1) Fără a aduce atingere Directivei 2005/60/CE sau altei legislații comunitare relevante, statele membre permit persoanelor juridice care au început, înainte de 25 decembrie 2007, să exercite activități ca instituții de plată, în sensul prezentei directive, în conformitate cu normele de drept intern aplicabile, să continue activitățile respective în statul membru în cauză până la 30 aprilie 2011, fără autorizația prevăzută la articolul 10. Persoanelor juridice cărora nu li s-a acordat autorizația în acest termen li se va interzice să presteze servicii de plată în conformitate cu articolul 29.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), o derogare de la cerința privind autorizarea, în conformitate cu articolul 10, este acordată instituțiilor financiare care au început să exercite activități enumerate la punctul 4 din anexa I la Directiva 2006/48/CE și care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 24 alineatul (1) primul paragraf litera (e) din respectiva directivă, în conformitate cu normele de drept intern înainte de 25 decembrie 2007. Cu toate acestea, instituțiile respective trebuie să notifice autorităților competente din statul membru de origine aceste activități cel târziu la 25 decembrie 2007. Mai mult, această notificare include informații care demonstrează că instituțiile financiare respective respectă cerințele prevăzute la articolul 5 literele (a), (d), (g)-(i), (k) și (l) din prezenta directivă. În cazul în care autoritățile competente consideră că aceste cerințe sunt respectate, instituțiile financiare respective sunt înregistrate în conformitate cu articolul 13 din prezenta directivă. Statele membre pot autoriza autoritățile lor competente să exonereze aceste instituții financiare de la cerințele prevăzute la articolul 5.

(3) Statele membre pot dispune ca persoanelor juridice menționate la alineatul (1) să li se acorde autorizație și să fie înscrise în mod automat în registrul prevăzut la articolul 13, în cazul în care autoritățile competente dețin deja dovada respectării cerințelor stabilite la articolele 5 și 10. Autoritățile competente informează entitățile în cauză înainte ca autorizația să fie acordată.

(4) Fără a aduce atingere Directivei 2005/60/CE sau altei legislații comunitare relevante, statele membre pot permite

persoanelor fizice sau juridice care au început să exercite activități ca instituții de plată, în sensul prezentei directive, în conformitate cu normele de drept intern aplicabile înainte de 25 decembrie 2007 și pentru care este posibilă o derogare în conformitate cu articolul 26, să continue activitățile respective în statul membru în cauză pe o durată tranzitorie de maximum 3 ani, fără a beneficia de o derogare în conformitate cu articolul 26 și de înscrierea în registrul prevăzut la articolul 13. Persoanelor fizice sau juridice cărora nu li s-a acordat o derogare în acest termen li se va interzice prestarea de servicii de plată în conformitate cu articolul 29.

Articolul 89

Modificare a Directivei 97/7/CE

Articolul 8 din Directiva 97/7/CE se elimină.

Articolul 90

Modificări ale Directivei 2002/65/CE

Directiva 2002/65/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4 se adaugă următorul alineat:

„(5) În cazul în care se aplică și Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne (*), dispozițiile în materie de informare în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din prezenta directivă, cu excepția punctului 2 literele (c)-(g), a punctului 3 literele (a), (d) și (e) și a punctului 4 litera (b), se înlocuiesc cu articolele 36, 37, 41 și 42 din directiva respectivă.

(*) JO L 319, 5.12.2007, p. 1.”

2. Articolul 8 se elimină.

Articolul 91

Modificări ale Directivei 2005/60/CE

Directiva 2005/60/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 3 punctul 2, litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) o întreprindere alta decât o instituție de credit, care exercită una sau mai multe dintre activitățile enumerate la punctele 2-12 și la punctul 14 din anexa I la Directiva 2006/48/CE, inclusiv activitățile caselor de schimb valutar (birourilor de schimb);”.

2. La articolul 15, alineatele (1) și (2) se înlocuiesc cu următorul text:

„(1) În cazul în care un stat membru permite recurgerea la instituțiile de credit sau la instituțiile financiare prevăzute la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 sau 2 situate pe teritoriul său, ca părți terțe la nivel național, acest stat membru permite în toate cazurile instituțiilor și persoanelor menționate la articolul 2 alineatul (1) situate pe teritoriul său să recunoască și să accepte, în conformitate cu articolul 14, rezultatele diligențelor de cunoaștere a clientelei prevăzute la articolul 8 alineatul (1) literele (a)-(c), aplicate în conformitate cu prezenta directivă de către instituțiile menționate la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 sau 2, situate pe teritoriul altui stat membru, cu excepția caselor

de schimb valutar și a instituțiilor de plată, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 4 din Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne (*), care prestează, în special, serviciul de plată menționat la punctul 6 din anexa la directiva sus-menționată, inclusiv persoanele fizice și juridice, pentru care s-a acordat o derogare în conformitate cu articolul 26 din directiva sus-menționată, și care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolele 16 și 18 din prezenta directivă, chiar dacă documentele și datele care au stat la baza acestor cerințe sunt diferite de cele solicitate de statul membru căruia i se adresează clientul.

(2) În cazul în care un stat membru permite recurgerea la casele de schimb valutar prevăzute la articolul 3 punctul 2 litera (a) și la instituțiile de plată astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 4 din Directiva 2007/64/CE, care prestează, în special, serviciul de plată menționat la punctul 6 din anexa la directiva sus-menționată, situate pe teritoriul său, ca părți terțe la nivel național, acest stat membru le permite acestora, în toate cazurile, să recunoască și să accepte, în conformitate cu articolul 14 din prezenta directivă, rezultatele diligențelor de cunoaștere a clientelei prevăzute la articolul 8 alineatul (1) literele (a)-(c), aplicate în conformitate cu prezenta directivă de către aceeași categorie de instituții situate pe teritoriul altui stat membru și care îndeplinesc cerințele prevăzute la articolele 16 și 18 din prezenta directivă, chiar dacă documentele și datele care au stat la baza acestor cerințe sunt diferite de cele solicitate de statul membru căruia i se adresează clientul.

(*) JO L 319, 5.12.2007, p. 1.”

(3) La articolul 36 alineatul (1), cea de-a doua teză se elimină.

Articolul 92

Modificări ale Directivei 2006/48/CE

Anexa I la Directiva 2006/48/CE se modifică după cum urmează:

1. Punctul 4 se înlocuiește cu următorul text:

„4. «servicii de plată», astfel cum sunt definite în articolul 4 punctul 3 din Directiva 2007/64/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne (*);

(*) JO L 319, 5.12.2007, p. 1.”

2. Punctul 5 se înlocuiește cu următorul text:

„5. Emiterea și gestionarea altor mijloace de plată (spre exemplu, cecuri de călătorie și trate bancare în măsura în care această activitate nu este reglementată de punctul 4).”

Articolul 93

Abrogări

Directiva 97/5/CE se abrogă de la 1 noiembrie 2009.

Articolul 94

Transpunere

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 noiembrie 2009. Ele comunică de îndată Comisiei textul respectivelor prevederi.

Atunci când statele membre adoptă aceste măsuri, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Metodele de efectuare a unei astfel de trimiteri se stabilesc de către statele membre.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care acestea le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 95

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Articolul 96

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 13 noiembrie 2007.

Pentru Parlamentul European

Președintele

H.-G. PÖTTERING

Pentru Consiliu

Președintele

M. LOBO ANTUNES

ANEXĂ

SERVICII DE PLATĂ (ARTICOLUL 4 PUNCTUL 3)

1. Servicii care permit plasarea de numerar într-un cont de plăți, precum și toate operațiunile necesare pentru funcționarea unui cont de plăți.
 2. Servicii care permit retrageri de numerar dintr-un cont de plăți, precum și toate operațiunile necesare pentru funcționarea unui cont de plăți.
 3. Executarea de operațiuni de plată, inclusiv transferul de fonduri într-un cont de plăți deschis la prestatorul serviciilor de plată al utilizatorului sau la un alt prestator de servicii de plată:
 - realizarea de debitări directe, inclusiv debitări directe singulare;
 - executarea operațiunilor de plată printr-un card de plată sau un dispozitiv asemănător;
 - executarea transferurilor-credit, inclusiv a ordinelor de plată programată.
 4. Executarea operațiunilor de plată în cazul în care fondurile sunt acoperite printr-o linie de credit pentru un utilizator al serviciilor de plată:
 - executarea de debitări directe, inclusiv debitări directe singulare;
 - executarea operațiunilor de plată printr-un card de plată sau un dispozitiv asemănător;
 - executarea transferurilor-credit, inclusiv a ordinelor de plată programată.
 5. Emiterea și/sau achiziționarea de instrumente de plată.
 6. Remiterea de bani.
 7. Executarea operațiunilor de plată în cazul în care consimțământul plătitorului pentru executarea unei operațiuni de plată este exprimat prin intermediul oricăror dispozitive de telecomunicație, digitale sau informatice, și în cazul în care plata este efectuată către operatorul sistemului sau rețelei informatice sau de telecomunicații, acționând exclusiv ca intermediar între utilizatorul serviciilor de plată și furnizorul bunurilor și serviciilor.
-